

ဆူးပန်းခွေ ယုယိဘယက်နှင့်
ပေရွက်လိပ် နားထောင်းဆင်

ခင်ခင်ထူး

အမှာ စာ

(၁)

မိဘနှစ်ပါးနှင့် ဆပ်၍ မကုန်နိုင်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးများ ထဲတွင် ကျွန်
မကို ပညာသင်ပေး ခဲ့သော ကျေးဇူးတရား သည် လည်း အမှတ်ထင်ထင်
ရှိရသော ဂုဏ်ကျေးဇူးပင်။

မပြည့်စုံသော ဘဝ၊ ခါးသီးသော ခေတ်ကာလတစ်လျှောက် နှစ်ဖက်
မိဘများ လက်ဖွဲ့ လိုက်သော ရှေးလှေကားကြီးပေါ်တွင် ဘဝဝမ်းကျော
င်းခဲ့ရသော အဖေနှင့်အမေသည် ခေတ်စာ ခေတ်ပညာ ကောင်းစွာ တ
တ်မြောက်ခဲ့ကြသူများ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကျွန်မတို့ မောင်နှမများ
အားလုံးကို ခေတ်စာ ခေတ်ပညာ တတ်မြောက်စေရန် အစဉ်သဖြင့်
မျှော်မှန်းခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည့် အလျောက် ထိုက်သင့်သော ပညာအမွေ
ကို ကျွန်မတို့ ရခဲ့ကြပါ၏။ သည် ကျေးဇူးတရားသည် တစ်ဦးတည်း
သော သမီးမိန်းကလေး ဖြစ်သည့် ကျွန်မအဖို့ ရာ အလွန် တန်ဖိုးကြီးလှ
ပါသည် ။ ကျွန်မ ကျောင်းဆရာမဘဝ ရောက်ပြန်တော့လည်း အဖေ
ရော အမေပါ ဝမ်းသာကြသည် ။ ပညာကို ကျားကုတ်ကျားခဲ သင်ယူခဲ့ရ
သည် မို့ ကိုယ်က ပညာ ဖြန့်ဝေပေးရမည့် နေရာ ရောက်ရခြင်း၊ ကျေနပ်
ကြခြင်းလည်း ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်မ၏ ကျောင်းဆရာမဘဝ ပထမဆုံး Posting မှာ မတ္တရာမြို့န

ယံ အတွင်းရှိ ပေါက်တောရွာ ဖြစ်သည်။ ထိုရွာကလေးမှာ ကျွန်မ လေး နှစ်နီးပါး တာဝန် ထမ်းဆောင်ခွင့် ရခဲ့သည်။ မန္တလေး - မတ္တရာ ရထား လမ်းဘေးရွာ ဆိုတော့ အသွားအပြန် မတ္တရာ ရထားကို စီးရသည်။ မနက် စောစော ဘူတာကိုထပြေး၊ ညနေ မိုးကြီးချုပ်မှ အိမ်ပြန်ရောက်။ သည် ကြားထဲ မီးရထား ပျက်တော်မူပါလျှင် ရထားပေါ် ပါလာကြသမျှ ဆရာမကလေးတွေ မျက်နှာငယ်ကြရသည်။ ရထား ပျက်ပေါ် ငုတ်တုတ် ထိုင် ငိုက်ချင်ငိုက်၊ နီးစပ်ရာရွာကို ပြေးဝင်ကာ ဘဝတူ ဆရာမများ နှင့် အတူ နေချင်နေ။ ဒါမှ မဟုတ် ကိုယ့်ရွာနှင့် မဝေးသေးလျှင်တော့ ရထား သံလမ်းအတိုင်း နာရီနှင့်ချီကာ လမ်းလျှောက် ပြန်ခဲ့ရတာတွေကလည်း အတွေ့အကြုံများ ပင်။ နောက်တော့လည်း ရထားကြီးကို ရမယ်မရှာတော့ဘဲ သည် ရွာကလေးမှာ နေဖို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ပေါက်တောရွာမှာ တာဝန်ဖြင့် နေခဲ့ရစဉ် တစ်လျှောက်လုံး ရွာကျောင်း ဆရာတော်ဘုရားနှင့် ကျေးရွာသူ ကျေးရွာသားများ ၏ စောင့်ရှောက်ခြင်းနှင့် အတူ လုံခြုံမှု ရခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းအုပ် ဆရာမကြီးနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဆရာမများ ၏ နွေးထွေးမှုကြောင့် စိတ်လက်ချမ်းသာ ရှိခဲ့ရသည်။ ထိုနှစ်ကာလများ သည် ကျွန်မဘဝတွင် ပျော်ရွှင်သော နှစ်ကာလများ ပင် ဆိုချင်ပါ၏။ ရွာမှာ နေချိန် ရသည် နှင့် အမျှ စာဖတ်ခွင့်ရခဲ့သည်။ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် မန္တလေးပြန်၊ ကျောင်းဖွင့်ရက် မတ္တရာကို မနက်ရထားနှင့် လိုက်၊ တစ်ပတ်လုံး ရွာမှာ နေ။ စာအုပ်တွေ ခြင်းကြီးတစ်လုံးနှင့် အပြန်အလှန် သယ်ယူရင်း စာအုပ်ပေါင်းများစွာ ဖတ်ခွင့် ရခဲ့ခြင်းသည် ပင် ကျွန်မအတွက် ဒုလ္လဘတရား ဖြစ်ပါ၏။ စာတွေဖတ်ရင်းက မြင်သမျှ၊ ကြားသမျှ၊ ထိသမျှ၊ တွေ့သမျှ စာတွေ ချရေးဖြစ်ခဲ့၏။ စာရေးဆရာမ ဖြစ်ရမည် ဟူသော ပိုင်းဖြတ်ချက် မရှိခဲ့သော်လည်း ကျွန်မ ဝတ္ထုတိုတွေ တော်တော်များများ ရေးဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ကျွ

နိမ၏ ပထမဆုံး ဝတ္ထုတိုဖြစ်သော ‘ပန်းပန်ပါရစေ’ ဝတ္ထုကို မဂ္ဂဇင်းမှာ ပါလာတော့ အားတက်မိသည် ကတော့ အမှန်ပင်။

ကျွန်မ၏ စာရေးဆရာမဘဝ အစသည် ထိုပေါက်တော ကျေးရွာ မူလတန်း ကျောင်းကလေးမှ စတင် သန္ဓေတည်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည် ။

(၂)

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀ က ကျွန်မ တာဝန် ထမ်းဆောင်းခဲ့သော ပေါက်တောရွာမှာ ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်လျှင် အာရုံဝင်စားမှု နည်းကြပါသေးသည် ။ ဖြစ်ထွန်း အောင်မြင်သော လယ်ကွင်းများ နှင့် ကောင်ရေ ရာချီရှိကြသော ဘဲတဲများကြားတွင် ကလေးတွေ ပျော်ကြချိန် ဖြစ်သည် ။ ကျောင်းမှာ စာရင်းသာရှိ၍ ကလေး နည်းခဲ့သည် ။ သည် တော့ လယ်ကွင်းတွေကြား၊ ဘဲတဲတွေကြား ကျွန်မတို့ ကလေးကောက် ထွက်ကြရသည် ။ စာသင်ခန်းအတွင်း ကလေးတွေ ရောက်နိုင်ရေး ကျွန်မတို့ အားလုံး လုံးပန်းကြရသည် ။ စာတွေ၊ ကဗျာတွေ သင်ပေးရင်း ကလေးတွေ ကျောင်းပျော်လာအောင် ထားကြရသည် ။ ပျော်ရသလို၊ မောရတာတွေလည်း ရှိပါ၏။ စိတ်အား ထက်သန်မိသလို စိတ်အားငယ်မိရတာ တွေကလည်း အကြိမ်ကြိမ်။ သည် ကြားထဲက ကလေးတွေ စာတတ်ကြပြန်တော့ ဝမ်းသာကြရ ပြန်သည် ။ တောကျောင်း ဆရာမကလေးတွေရဲ့ ဘဝဖြတ်သန်းမှု မှာ တော့ စေတနာနှင့် မေတ္တာသာ ရှိပါ၏။ ရိုးသားစွာ နေထိုင်ကြသော ရွာသူရွာသားတွေ ကြားမှာ နေခဲ့ရသည် ။ သူတို့ ကျွေးသော ရွာထမင်း၊ ရွာဟင်းနှင့်အတူ ဘဝအထွေထွေကို ခံစားနားလည်ခွင့် ရခဲ့သည် ။ နောင်အခါ မြို့ကျောင်းတွင် တာဝန်ကျသည် အထိ ရွာပုံရိပ်တွေ ကျွန်မရင်ထဲ ရှိနေခဲ့ပါ၏။ တစ်နေ့တော့ သည် ဘဝ

အချိုးအကွေ့ ကလေးကို အတွေ့အကြုံနှင့် ယှဉ်ပြီး ရေးချင်ပါသေးရဲ့ ဆိုသည့် စိတ်ကလေး ဝင်မိသော်လည်း တကယ်တမ်း မရေးဖြစ်ခဲ့သည့် နှစ်တွေသာ ကြာခဲ့ရပါသည်။ ။

ရေးမည်ကြံပြန်တော့ ဇာတ်အိမ် ဖွဲ့ရသည်။ ။ ဇာတ်လမ်းကလည်း ရှိရပါဦးမည်။ ဇာတ်ဆောင် တွေက ကျောင်းဆရာမကလေးနှင့် မိဘများ၊ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ၊ ရွာသူရွာသားများ။ ။ ဇာတ်လမ်း စဉ်းစားမိပြန်တော့ ကျွန်မ အတွေ့အကြုံတွေကို စဉ်းစားရပြန်ပါ၏။ တချို့ အတွေ့အကြုံတွေက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဘဝတူ ဆရာ၊ ဆရာမများ ဆီက ကြားရ၊ မြင်ရတာတွေ ဖြစ်သည်။ ။ အားလုံး အဆင်ပြေပြီ ဆိုတော့မှ ‘ဆူးပန်းခွေ သွယ်ဘယက်နှင့် ပေရွက်လိပ် နားတောင်းဆင်’ ဝတ္ထုကို ချရေးဖြစ်တော့သည်။ ။

သည် ဝတ္ထုကို မဟေသီမဂ္ဂဇင်း အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်အဖြစ် ဖော်ပြပြီး လေးငါးလ ရှိသည့်အခါ ကျောင်းဆရာ တစ်ဦးက ကျွန်မကို မေးပါသည်။ ။ သည် ဝတ္ထုက ဆရာမ တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့တဲ့ ပေါက်တောရွာကို ဖွဲ့တာလားတဲ့။ ။ မတ္တရာနယ် ရထားလမ်းဘေးမှာ နတ်ရေကန်ရွာ ဆိုတာ မရှိဘူး ထင်လို့ ပါဟု ပြောလာပါသည်။ ။ သည် မေးခွန်းအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ။

ပေါက်တောရွာတွင် မူလတန်းပြ ဆရာမအဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့သော ကျွန်မအဖို့ ပေါက်တောရွာ ဆိုသည့် အမည်ကိုပင် သုံးချင်ပါ၏။ ။ သို့သော် ဝတ္ထုဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ဇာတ်ကောင် အမျိုးမျိုး၊ စရိုက်အမျိုးမျိုး ပါရတော့မည် ဖြစ်၍ ထိုထိုသော ကျွန်မဝတ္ထုတွင် ပါဝင်ကြသည့် ဇာတ်ကောင်များအားလုံး ပေါက်တောရွာနှင့် မပတ်သက်သော ဆိုးဒဏ်၊ ကောင်းဒဏ်တွေ အားလုံး ပေါက်တောရွာကို မစွန်းထင်းစေချင်ပါ။

ကျွန်မပြောချင်တာက သီးခြား ရွာတစ်ရွာ ဖြစ်မှ သာ စိတ်ဖြောင့်လက်ဖြောင့် စရိုက်စုံ ဖွဲ့နိုင်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ သည့်အတွက် နတ်ရေကန် ရွာကလေးကို ကျွန်မ စိတ်ကူးဖြင့် ပုံဖော်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မဝတ္ထုတွင် ပါဝင်သော ဖြစ်ရပ်များ ၊ လူ့စရိုက်အဖွဲ့များ အားလုံး ကျွန်မ၏ စိတ်ကူးများ သာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုပါသည်။

(၃)

ဝတ္ထုနာမည်ကိုတော့ ကုန်းဘောင်ခေတ် စာဆို လယ်ဝန်မင်း ဦးစီ၏ ကျေးလက်ဗုံကြီးသံ တွေကို ဖတ်ရင်း အစကောက်ရာက ရယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

‘ပန်းထိမ်လက်ခ မပေးရ၊ ထန်းပင်ကြီးက ဖြစ်သည့်ရွှေကို၊ ဆူးပန်းကုံးတွေ သွယ်ဘယက်နဲ့ ၊ ပေရွက်လိပ်ကြီး နားတောင်းဆင်၊ ယဉ်နိုင်အောင် ယဉ်လိုက်ချည့်၊ အောင်ပင်လယ် ရွာမရိုင်း၊ တိုင်းရွှေပြည့်လက်နား ...။ လေးရံနှစ်ဆယ် အနံငယ်တို့ ထဘီနဲ့ ၊ ဖျင်အင်္ကျီ သစ်ခေါက်ဆိုး၊ ချုပ်ရိုးတွေ သီတတန်းမှာ ၊ သန်းကိုက်လို့ ရောလေ့’

ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်က ကျိတ်စေ့ပုတီး၊ အဝေရာပုတီး၊ ရွေးစေ့ပုတီး ဆွဲကြသလို ထန်းရွက်ပုတီး၊ ဆူးပန်းခွေကို ဘယက်လုပ်ကာ အလှဆင်ကြသည့် ကျေးတောသူတွေ၊ နားပေါက် ဟောင်းလောင်းထဲမှ ပေရွက်လိပ်ကလေး ကျစ်ကာ ထိုးထည့်ရသူတွေ ထိုရိုးသားဖြူစင်သော သဘာဝကို သူတို့ ဘဝနှင့် ထင်ဟပ်ကာ ချစ်စရာကောင်းအောင် ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ရွှေမဝတ်ရ တော့လည်း မပူပါ။ ငွေမဝတ်ရတော့လည်း မပူပါ။ ဆူးပန်းခွေကို ဘယက်ဆင်၊ ပေရွက်လိပ်ကို နားတောင်း အဖြစ် ပန်ရလျှင်ပင် သူတို့ လှကြပါပြီ။ ထိုအလှတရားကို ကျွန်မ ရယူပါ

‘ဆူးပန်းခွေ သွယ်ဘယက်နှင့် ပေရွက်လိပ် နားတောင်းဆင်’ ဝတ္ထုကို ကျွန်မ စိတ်လို လက်ရ ရေးသားခဲ့သလောက် ဝေဝေဆာဆာ ဖော်ပြပေးခဲ့သည့် မဟေသီမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာချုပ် ဆရာ မှူးသမိန်နှင့်တကွ ဆရာဝင်းသူရ စသော အယ်ဒီတာ အဖွဲ့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ကျွန်မ ပြောလိုပါသည် ။ လစဉ် သရုပ်ဖော်ပေးခဲ့ကြသော ပန်းချီပညာရှင်များ နှင့် စာအုပ်အဖြစ် ထွက်လာသည့်အခါ မျက်နှာဖုံးပန်းချီ ရေးပေးခဲ့သော ဆရာမြင့်မောင်ကျော် ကိုလည်း ကျေးဇူး တင်ပါ၏။ အစစအရာရာ ကူညီဆောင်ရွက် ပေးသည့် ကိုဝင်းချို၊ မချိုချိုအေး (ရှုစာပေ) မိသားစုကို လည်းကောင်း၊ ကွန်ပျူတာ စာစီပေးသည့် ညီမငယ် မိုးသူဇာ မိသားစုကိုလည်းကောင်း၊ စာအုပ်ချုပ် ဦးမြင့် မိသားစုကိုလည်းကောင်း ကျေးဇူးမမေ့ပါကြောင်း ဖော်ပြပါရစေ။

အထူးသဖြင့် မတ္တရာမြို့နယ် ပေါက်တောကျေးရွာ
မူလတန်းကျောင်းတွင် ကျောင်းဆရာမ အဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့စဉ်က ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသည့် ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော် ဦးစက္ကိ နှုနှင့်တကွ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်သန်းအေး၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဆရာမ ဒေါ်မူမူ၊ ဆရာ ဦးစိုးသိန်း၊ ကျောင်းစာရေး ကိုအုန်းကျော်၊ ဘိုးကြီးနှင့် ဘွားကြည် မိသားစု၊ မမကြီး၊ လေးထွန်းရှင်၊ ရီးသန်းမေ မောင်နှမတစ်စုနှင့် ကိုဝင်းမြင့်တို့ အပါအဝင် ရွာသူရွာသားများ ၊ ကျွန်မ ၏ ချစ်တပည့် ကလေးများ အားလုံးကို ကျွန်မ ရင်နှင့်အမျှ မေတ္တာပြုပါကြောင်း ဖော်ပြလိုပါသည် ။

ကျွန်မ စာဖတ်ပရိသတ်များ ၏ မေတ္တာနှင့် ချစ်ခင်မှု၊ အားပေးမှုကို
လေးစား တန်ဖိုးထားလျက် ကျေးဇူးများ စွာ တင်ရပါသည်။ ။

ပန်းတွေလည်း မွှေး ဖက်လည်း မွှေး အေးချမ်းကြပါစေ။

ခင်ခင်ထူး
၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ မတ်လ
မန္တလေးမြို့။

(၁)

‘ညချမ်းရယ် နေရီ၊ ခါတော်မီ ကေသီပန်းနှင့်၊ ရေခပ်လမ်းမှာ စခန်းရယ်သင့်လို့ ၊ ထက်ဆင့်ရယ်နီရောင်၊ ချည်စိမ်းပေါင်နှင့် ယဉ်အောင်တောသူ၊ သနပ်ခါးကွက်ပါးမှာ ကူလိုက်လို့ ၊ အပူကြီးခန်းစုံငယ်၊ ဘယ်မြို့ပုံ သာချင်ဇောနှင့် ပြောကြတယ်လေး ...’

ရွာနေဝင်ဆည်းဆာကို အိမ်ပေါ်ကနေ ‘မပုန်းရည်’ လှမ်းမျှော် ကြည့်နေမိပါသည်။ ။ ရွာရိပ် တောတန်းဘက်မှာ နေဝင်တော့မည်ဆိုလျှင် ရွာကလေး တစ်ခါ ပြန်လှုပ်လာတတ်ပါ၏။ ကွင်း တစ်လျှောက် လွှတ်ကျောင်းထားသည့် ဘဲတွေကို သိမ်းကြရပြီ။ ရွာပြင် ဘဲတဲတွေဆီက ဘဲဆူသံ ညံညံက ရွာအသံဖြစ်သည်။ ။ မြေယာအလုပ်မှာ ခဏအနားရကြသော လယ်ယာ ကျွဲနွားတွေလည်း ရွာထဲဝင်ကြရပြီ။ နွားစားကျင်းတိုင်း လိုလိုက ဝေ့အူ ထွက်နေတတ်သော ဖြုတ်မောင်း၊ ခြင်မောင်း နွားမီးထည့် မီးဖိုတွေကလည်း ညနေခင်း မြူနှင့်အတူရောကာ ကွင်းလေနှင့်အတူ မျောနေတတ်ပါ၏။ ပုစဉ်းရင်ကွဲအော်သံ ကျည်ကျည်ကျာကျာ ကလည်း ညရောက်တော့မည့် အကြောင်း အသံပေးသကဲ့သို့ ရှိပါသည်။ ။ သီးနှံလုပ်သွားသော မြေကွက်တွေ ဘက်မှာ ပြာဓာတ်ရရန် ရှို့တတ်ကြသော ရိုးပြတ် မီးတိုက်နဲ့တွေကလည်း တသင်းသင်း။ မပုန်းရည်ပင် သည် အရောင် သည် အနံ့တွေနှင့် ယဉ်နေခဲ့ရပြီ။

အိမ်ကြီးပေါ်က လှမ်းကြည့်လျှင် ဆည်တော်ချောင်းမှာ
ရေလာခပ်ကြသော သနပ်ခါးမှုန့်မှုန့်၊ ပါးမှုန့်မှုန့် ရွာသူကလေးတွေကို မြင်ရသည်။ ။ ရွာဘုန်းကြီးကျောင်း ရေတွင်းကတော့ သောက်ရေတွင်း ဖြစ်၍ ဆည်တော်ချောင်းရေကတော့ ဗာဟီရသုံးရန် ခပ်ကြမြဲ ဖြစ်၏။ ဆည်တော်ချောင်း တာပေါင်ကို လွန်လျှင် လယ်ကွင်းတွေ၊ ဧကများ စွာကျယ်သော လယ်တွေက စိုက်ရာသီအလိုက် အစွတ် အခြောက်ကွဲသော်လည်း စိမ်းတော့လည်း လှသည်။ ။ ညိုတော့လည်း လှသည်။ ။ ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက် ရွှေ့ကြည့်လေတိုင်း သဘာဝရှုခင်း ပန်းချီတွေကလည်း ပြောင်းသွားသည်။ ။ သည် ဘက်မှာ တော့ ထုံးဖြူ စေတီတော်ကလေးနှင့် ရေနံချေးရောင် အာရုံခံ တန်ဆောင်းကလေး တစ်ဆောင် ရှိသည်။ ။ သည် စေတီကလေးဆီကို ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ မပုန်းရည်ရောက်သွားတတ်ပါသည်။ ။ ဇရပ်ကလေးထဲမှာ ရှိတတ်ကြသော နွားကျောင်းသား၊ ဘဲကျောင်းသားတို့ နှင့် မပုန်းရည် စကား ပြောနေကျ။

မပုန်းရည် အစွဲလမ်းဆုံးကတော့ လယ်ကွင်းတွေ ဝိုင်းနေသော ကြာရေကန်ကြီး ဖြစ်သည်။ ။ ကြာဖြူ၊ ကြာနီ၊ ကြာပုဏ္ဏရိုက်၊ ကြာပြာ၊ ကြာခရမ်း၊ ကြာပန်းဆီ...။ အရောင်တွေ စုံအောင်ပွင့်ကြသော ကြာကန်ကြီးဆီကို ရောက်အောင် သွားချင်လျှင်တော့ လယ်ကွင်းတွေထဲကို ဖြတ်ရသည်။ ။ အစိမ်းရောင် ကတ္တီပါခင်းပြန့်ပေါ် တင်ထားသည့် ရောင်စုံ ကျောက်မျက်ဗန်း တစ်ချပ် နှင့်ပင် တူသည် ဟု မပုန်းရည် ထင်ပါ၏။ မပုန်းရည်ကိုယ်တိုင်က ကြာခရမ်းသွေးကို သည် ရွာ ရောက်မှ မြင်ဖူးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ။ တစ်ခါက သည် ကြာခရမ်းကို ခူးချင်လွန်းလှသဖြင့် ရေကန် ထိပ်မှာ ရပ်ပြီး ငေးနေမိသည်။ ။ ကြာပန်းကို ရနိုင်သည့်နည်းက တစ်နည်းသာ ရှိသည်။ ။ ကန်လယ်က ကြာပွင့်တွေဆီ ရေကူးသွားရန်သာ ဖြစ်၏။ သို့သော် မပုန်းရည် ကြာခရမ်းကို ခူးရန် အထ မမြောက်ခဲ့။ ဘဲအုပ်ကြီး သိ

မ်းလာသော ရွာသူ မလှအုန်းမယ်က အပြေး ရောက်လာကာ တားသည်

။

"ဆရာမ ... ကန်ထဲ ဆင်းမလို့ လား ... မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ တော် ...
ရေကန်က အနက်ကြီးရယ် ... ဆရာမလိုချင်ရင် နွားစားကျင်းတို က
လေးနဲ့ ကျွန်မ တစ်ရက် ခူးပေးပါ့မယ် ... ကြံကြီးစည်ရာ ဆရာမရယ်
...."

"အို ... ဟုတ်လား ... ကျွန်မဖြင့် ကြာခရမ်းပွင့်တွေကို သည် ကန်မှာ
မှ မြင်ဖူးတာရှင် ... တော်ပါသေးရဲ့ မလှအုန်းမယ်ရယ် ... "

"သည် ရေကန်က ဇာတ်လမ်းရှိတယ် ဆရာမရဲ့ ... ကျွန်မတို့ တောင်
မှောင်ရင် မလာကြဘူး ... စကားတွေရှိတယ် ... သည် ရေကန်က
ကြာပန်း ချိုးပန်မိရင် သည် ရွာသားနဲ့ ညားတတ် သတဲ့ နော် ... ဆရာမ
ပန်ဖြစ်အောင် မနက်ကျရင် လာကိုပို့ရဦးမယ် ... ပန်ရမှာ နော် ဆရာမ"

"ပန်လိုက်စမ်းပေါ့ ... မလှအုန်းမယ်ရယ်"

မပုန်းရည် ရွာရောက်စက အတွေ့အကြုံ ကလေးကလည်း ခေါင်းထဲ
ရောက်လာပြန်ပါ၏။ လေးနှစ်တောင် ရှိခဲ့ပြီကော ...။

နေရောင်ပြက်ပြက် ကောင်းကင်ကြည်ကြည် ဆိုလျှင် ညို့ညို့ကြီး
မောက်နေသော သခင်မ တောင်တော်ကို လှမ်းမြင်ရတတ်သည် ။ သည်
ရွာတွေကတော့ သစ္စာရှင် တောင်တော်ပိုင် သခင်မ ခေါ်ကြသကဲ့သို့ မမ
ဥလို့ ရိုရိုသေသေ ခေါ်ကြသည် လည်း ရှိကြပါ၏။

‘ညို့ညို့ဆိုင်းဆိုင်း မှိုင်းပြာရီမှောင်တန်းတော့ xx တိမ်ခိုးလေးတွေ
ဘေးကယှက်လို့ တောင်တန်း တစ်ဖက်တစ်ချက် ဝန်းကာရံကာပင် xx
လွမ်းစရာ စံရာတစ်ခွင် xx သခင်မမှာ အရင်ဘဝက ခင်ပပသို့အသွင် xx

သနားစရာ ကမ်းပါးအစ xx ရင်ကတ်သရဖီ အခွေအခွေပင် xx ယခုတိုင်
ပဲ ဒိဋ္ဌအမြင် xx ပုံတော်အစစ်ကို မြင်ရတော့ သခင်မ ယခင်ဘဝ အသက်
မရှည်လေခြင်း ကျေးဇူးရှင်ရယ် xx နေညိုနု ရွှေလိုရှု မေပျိုဥရဲ တောင်
တော်အဝင် xx ’

နန်းတော်ရှေ့ဆရာတင် ရေးသီကုံးခဲ့သော ‘မယ်ဥတောင်’ သီချင်းကို
မပုန်းရည် ကြားယောင် နေမိတတ်သည် ။ လွမ်းစရာကောင်းသော
ရှုခင်းများ ပင် ... ။

အခုတော့ ‘နတ်ရေကန်ရွာ’ကို မပုန်းရည် ထားခဲ့ရတော့မည်။ လေး
နှစ်ဆိုသော အချိန်ကာလအတွင်း နတ်ရေကန် ရွာကလေး၏ ကျေးဇူး
တွေက ဆပ်လို့ မကုန်နိုင်အောင် ရှိခဲ့ရပါ၏။ မပုန်းရည် ပြတင်းကခွာ
တော့ နေလုံးသည် လည်း မရှိတော့ပြီ။ ပုစဉ်းရင်ကွဲတို့ လည်း
မောသွားကြပြီထင်၏။ ကွင်းလေအဝေမှာ ရွာနံ့ကလေး သင်းလာခဲ့ပြန်
သည် ။ သည် လေးနှစ်အတွင်း နတ်ရေကန်က ကြာရောင်စုံတွေ
ချိုးခဲ့ဖူးပြီ၊ ပန်ခဲ့ဖူးပြီ။ နတ်ရေကန်က ပြောင်းရတော့မည်
ဆိုတော့လည်း မပုန်းရည် တစ်ယောက်တည်းပါပဲ။

စိတ်ကလေး ထင့်ရသည့်ကြားက မပုန်းရည် ပြုံးမိရပါ၏။ နတ်ရေ
ကန်၏ နောက်ဆုံးည ...။

ဆိုကတည်းက မြေပုံတချချ လုပ်ခဲ့ရတာ အမော။ တိုင်းပညာရေးမှူး က တော့ မတ္တရာနယ်မှာ တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသည် ဖြစ်၍ ဆရာမတို့ ပျော်မှာ ပါဟု မှာ ကြားလိုက်သေးသည် ။ မပုန်းရည်က နတ်ရေကန်၊ မဝိုင်းချစ်က လွန်တောင်း၊ မကြင်ဝင်းက မြောက်တံငါရွာ။ မန္တလေး မြောက်ဘက် မိုင်နှစ်ဆယ်လောက် သွားလျှင် မတ္တရာမြို့ကို ရောက်မည်။ မတ္တရာမြို့ရောက်မှ တာပေါင်လမ်းအတိုင်း အတွင်းကို ပြန်ခေါက်ဝင်လျှင် နတ်ရေကန်ကို ရောက်မည် ဆိုတာလောက်တော့ မပုန်းရည် သိခဲ့ရပါ၏ ။ မတ္တရာမြို့ အရောက် သွားရမည့် မပုန်းရည်ကတော့ ရန်ကုန်မှာ ထားခဲ့ရမည့် အဖေနှင့်အမေကိုသာ စိတ်ရောက်နေခဲ့ပါ၏။

"သမီး ငယ်တုန်းသွားရတာဆိုတော့ အတွေ့အကြုံသစ်တွေ ရတာပေါ့ ... အဖေတို့ ငယ်ငယ်က မတ္တရာဘက်မှာ စစ်ခိုခဲ့ဖူးတယ် ... ရေမိုးပေါ်တယ် ... အစားအသောက် သစ်သီးသစ်ဖု ပေါ်တယ် ... ဘေးကင်းတဲ့ အရပ်လို့ ပြောဖူးကြတာ မှတ်မိတယ် ... ငယ်သေးတော့ ကောင်းကောင်း မမှတ်မိဘူး"

အဖေကတော့ အေးချမ်းသာယာသည့် အရပ်လို့ မှတ်ချက်ပေးရုံကလွဲ၍ မပုန်းရည်ကို လိုက်ပို့နိုင်သည် မဟုတ်။ မပုန်းရည်တို့ သူငယ်ချင်း ဆရာမသုံးဦး အတူသွားကြမည်ဆိုတော့ စိတ်ချပုံလည်း ရပါ၏။ ရန်ကုန်က အထုပ်အပိုး ကိုယ်စီဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြပြီး မန္တလေးကို ရောက်တော့ နေလင့်ပြီ။ သည် တော့ မန္တလေးမှာ တစ်ညအိပ်ကြရကာ နောက်တစ်နေ့ မနက်မှ မတ္တရာ ရထားကို စီးကြရပြန်ပါ၏။ မပုန်းရည်တို့ တာဝန်ကျချိန်က မန္တလေး- မတ္တရာ ရထားက တံတားဦးမှ စထွက်သည် ။ မန္တလေး ဘူတာကြီးက စောင့်စီးရခြင်း ဖြစ်သည် ။ မန္တလေး ဘူတာကြီးထဲ ရောက်တော့ မပုန်းရည်တို့ သိချင်သမျှ သိခွင့်ရကြပြီ။ မန္တလေးဘူတာ စင်္ကြံမှာ မတ္တရာရထား စီးကြမည့် ဆရာမတွေ များ လှပါ၏။ စ

ကားစိမ်းပန်းတွေ ကြွထားသည် နှင့်ပင် တူသည် ။ သွက်သွက် လက်လက် ရှိသော မပုန်းရည်က ဆရာမတွေထံ ချဉ်းကပ်ကာ စနည်းနာရသည် ။

"လွန်တောင်း တာဝန်ကျတဲ့ ဒေါ်ဝိုင်းချစ်က ကျွန်မတို့ နဲ့ အတူဆင်းရဲ့ပဲ ... ကျွန်မတို့ လည်း လွန်တောင်း ကျောင်းကပါ ... မြောက်တံငါရွာက ဒေါ်ကြင်ဝင်းနဲ့ နတ်ရေကန်က ဒေါ်ပုန်းရည် ကတော့ မတ္တရာအထိ လိုက်သွားရမှာ ... ဘယ်လို စီစဉ်ထားလို့ လဲ ... "

"ကျွန်မတို့ လည်း အဲသလောက်ပဲ သိတယ် ... မတ္တရာမြို့နယ် ပညာရေးမှူးက ဆက်ပြီး ကူညီမှာ ပါလို့ တော့ မှာ လိုက်တယ် ဆရာမ "

"ကူညီမှာ ပါ ... နတ်ရေကန်ကျောင်းမှာ ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်း ဆရာမ ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်လည်း ရှိပါတယ်... အဆင်ပြေမှာ ပါ ... နတ်ရေကန်က ရွာကြီးရယ် ... "

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမရယ် ... "

မပုန်းရည်က ရထားပေါ် ရောက်ကတည်းက ဘူတာစဉ်ကို လိုက်မှတ်သည် ။ ဝန်းကျင်ရှုခင်း တွေကို လိုက်ကြည့်သည် ။ အညာဒေသ ဆိုသော်လည်း မြင်ကွင်းတွေက စိမ်းမြလွန်းလှပါလား။ ရထားပြတင်းက တိုးဝင်လာသော အညာဆောင်းလေကတော့ မပုန်းရည် အတွက် အေးလွန်းလှပါ၏။ သူရဲဈေး၊ အိုးဘို၊ ကပိုင်၊ တောင်ပြုန်း၊ လွန်တောင်း၊ ကံဘွဲ့၊ ဝါးရင်းတုတ်၊ ပြီးတော့ မတ္တရာ ...။ ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ ဘူတာတွေမှာ ဆရာမတွေ ဆင်းဆင်း သွားလိုက်ကြတာ ရထားကြီးပင် ပေါ့သွားသလား ထင်ရ၏။ ရထားပေါ်မှာ သိခဲ့ရသလောက် သည် ရထားက မနက်တစ်ခေါက်၊ ညနေတစ်ခေါက် ပြေးဆွဲသည် ဆိုသည် ။ ရထားလမ်းဘေး ရွာကျောင်း ဆရာမကလေးတွေ ကတော့ မနက် ရထားစီး ကျောင်းတ

က်၊ ညနေ ရထားနှင့် ကျောင်းပြန်။ သို့သော် ရထားကြီး၏ ကျန်းမာရေး အပေါ် မူတည်ကာ ကျောင်းတက်ကျောင်းဆင်း အချိန်လင့်ရတတ်သည် ဟု လည်း ဆိုပါ၏။

ဆရာမ ဒေါ်ဝိုင်းချစ်ကတော့ လွန်တောင်းမှာ တာဝန်ကျတာ ဆို တော့ မန္တလေး ဆွေမျိုးအိမ်မှ ရထားကြီးနှင့် နေ့စဉ် ကျောင်းတက်နိုင် သော်လည်း ဒေါ်ကြင်ဝင်းနှင့် မပုန်းရည်ကတော့ တာဝန်ကျရာ ရွာကို သွားနေမှ ပဲ ဖြစ်မည် ဆိုကြသည် ။ လွန်တောင်းဘူတာ ရောက်တော့ ဒေါ်ဝိုင်းချစ် ဆင်းကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ဝါးရင်းတုတ်ဘူတာက ကျော်ပြီး မတ္တရာ ဘူတာကို ဝင်တော့ မပုန်းရည်တို့ နှစ်ယောက်မှာ မတ္တရာ ဘူတာရုံမှာ ဆင်းကြသော ဆရာမများ အကူအညီနှင့်ပင် အထုပ်တစ်ဖက် အိတ်တစ် ဖက် မြို့နယ် ပညာရေးမှူးရုံးသို့ ရောက်ခဲ့ရသည် ။ အမှတ်တမဲ့ မြင်ရသ လောက်တော့ မတ္တရာမြို့က သန့်ရှင်း သပ်ရပ်လှသည် ။ ဈေးကွဲစ ဆို သော်လည်း လမ်းမတန်း တစ်လျှောက် ဈေးသည် တွေ ကျိုးကျိုးကျဲကျဲ ရှိကြသေးသည် ။ မြို့နယ်ပညာရေးမှူးရုံး သတင်းပို့တော့ မပုန်းရည်နှင့် မကြင်ဝင်းအား သက်ဆိုင်ရာ ရွာများ သို့ အရောက်ပို့ဖို့ စီစဉ်ပေးကြပါ၏ ။

"နတ်ရေကန် ကျောင်းအုပ်ကြီးက ဦးခင်ဖေတဲ့ ... မတ္တရာမြို့သားပဲ ရှေ့မီနောက်မီပုဂ္ဂိုလ် ... ဆရာကြီးကတော့ ညောင်အုပ်မှာ နေတယ် ... မနက်တိုင်း ညောင်အုပ်ကနေ ကျောင်းတက်တယ် ... ရွာခံ ဆရာမတစ် ယောက်လည်း ရှိပါတယ် ... ဆရာမကို နေရေး ထိုင်ရေးကအစ ကူညီကြမှာ ပါ ... ကျွန်တော်တို့ လည်း အကြောင်းကြားထားပါတယ်

"ရုံးခန်းနံရံမှာ ကပ်ထားသော မတ္တရာမြေပုံကို မပုန်းရည် မော့ကြ ည့်လိုက်ပါ၏။ မြေပုံမှာ မြင်ရသလောက် ညောင်အုပ်နှင့် နတ်ရေကန်က

လည်း ဝေးတော့ ဝေးသား။

"ဆရာမတို့ ကျောင်းအားတဲ့ အခါ တစ်ရွာတစ်ရွာ သွားလည်လို့ ရပါတယ်... ဆည်တော်ကြီး တို့ ၊ မြွေရွာတွေဘက်တို့ လည်း သွားလည်ကြပေါ့ ... အဝေးက ဆရာမတွေ ရှိကြပါတယ် ... မြွေဆယ့်နှစ်ရွာ ရှိတယ် ဆရာမ ... မြွေပုံကန်၊ မြွေဟင်္သာ၊ မြွေရွှေခဲ၊ မြွေပုသိမ်၊ မြွေညောင်ကြိုး၊ မြွေမြစ်ရိုး၊ မြွေမြစ်တစ်ဖက်၊ မြွေကုတို့ ဆိပ်၊ မြွေတလိုင်း၊ မြွေခလ၊ မြွေကျည်ကုန်း၊ မြွေရေယဉ် ဆယ့်နှစ်ရွာ"

မြောက်တံငါရွာက မတ္တရာ - မိုးကုတ် ကားလမ်းဘေးမှာ ဆိုတော့ ဒေါ်ကြင်ဝင်းကို ကားပေါ် တင်ပေးလိုက်ကြရုံသာ။ မပုန်းရည် သွားရမည့် နတ်ရေကန်ကတော့ ကားလမ်း မပေါက်သဖြင့် လှည်းတစ်စီး ငှားသွားရမည် ဆိုပါသည် ။ ရွာနာမည်ကတော့ ချစ်စရာ ‘နတ်ရေကန်’ တဲ့ ။

တကယ်တော့ မပုန်းရည် ခရီးပန်းလှပါပြီ။ ရန်ကုန်က မန္တလေး၊ မန္တလေးက မတ္တရာ။ အခု မတ္တရာကနေ နတ်ရေကန်ရွာကို လှည်းနှင့် သွားရမည် ဆိုသည် ။ မတ္တရာမှာ ပဲ မကြင်ဝင်းနှင့် နှစ်ယောက် နေ့လယ်စာ ဝယ်စားလိုက်ကြပြီး လမ်းခွဲခဲ့ကြတော့ နေမွန်းတိမ်းနေပြီ။ လှည်းပေါ်ကို အထုပ်အပိုးတွေ တင်ပြီး မပုန်းရည် တစ်ယောက်တည်းမို့ အားတွေ ငယ်မိ၏။

"နည်းနည်းတော့ လှမ်းတယ် ... ရောက်အောင် လိုက်ပို့ပါ့မယ် ... နတ်ရေကန်က အတွင်းထဲ ကျတယ်ရယ် ... ကျုပ်အပြန်တော့ မိုးချုပ်မှာ ပေါ့ဗျာ ... "

လှည်းဆရာက သဘောကောင်းရှာပါတယ်။ သည် လိုနှင့် မြေတာ ပေါင်ရိုးပေါ်က ဖြတ်ခဲ့ ရသည် ။ ကွင်းကြိုကွင်းကြားက ဖြတ်ခဲ့ရသည် ။

ရွာကလေးတွေကို ကျော်ခဲ့ရသည်။ ။ နတ်ရေကန်ကို လှည်းဆိုက်တော့
ညနေကြီး စောင်းလှပြီ။ ရွာကလေးကတော့ ဆည်းဆာ နေရီအောက်မှ
ဖုန်ခိုးတွေ ဝေနေလေသည်။ ။ ရွာထဲဝင်ကတည်းက အရာခပ်သိမ်းကို မ
ပုန်းရည် မေတ္တာပို့သည်။ ။ ရွာအဝင် ဆည်တော်ချောင်းကူး သစ်သား တံ
တားကလေး၊ ကမ်းနှစ်ဖက်က အုပ်ဆိုင်းနေသော ကုက္ကိုပင် ကြီးများ ၊
ရွာဦး ရေချမ်းစင်၊ ရွာဦးထုံးစေတီ၊ ရေနံချေးရောင် သစ်သား အာရုံခံတ
န်ဆောင်း ... စသည် ဖြင့် မပုန်းရည် မြင်သမျှ မှတ်လာခဲ့သည်။ ။

"ဆရာမက ဘယ်သူ့အိမ်သွားမှာ တုံး"

"အဲ ... ရပ်ရွာလူကြီးအိမ်ပါပဲ လှည်းဆရာကြီးရယ်"

"နေဦး ... ဒါ ဆိုရင်တော့ ကျုပ် ဆင်းမေးချေဦးမယ်"

လှည်းဆရာ ပြန်လာတော့ မပုန်းရည်ကို ဘာမှ ပြောမနေတော့ဘဲ
လှည်းကို ဆတ်ခနဲ ထွက်လိုက်သည်။ ။ ရွာထဲကိုဝင်သည့် လမ်းအတိုင်း
လိုက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်နေရာ ရောက်တော့ လှည်းကို တောင့်ခနဲ ရ
ပ်လိုက်သည်။ ။ မပုန်းရည်က လှည်းခပေးပြီး ပစ္စည်းတွေချသည်။ ။ အိမ်
ထဲက လူကြီးတချို့ ထွက်လာကြကာ ပစ္စည်းတွေ ဝိုင်းသယ်ပေးကြသည်
။

"ဆရာမ ဒေါ်ပုန်းရည် ဆိုထင်ပါရဲ့"

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ..."

"သတင်းတော့ ကြားသားခင်ဗျ ... ဆရာကြီးက ပြောထားပါတယ်
... ဆရာမ မစိန်လည်း လာပါလိမ့်မယ် ... လောလောဆယ်တော့ ကျွန်
တော့်အိမ်မှာ ပဲ သမီးများ နဲ့ နေလိုက်ပါ ... မနက်ဖြန်ကျ စီစဉ်ကြတာ
ပေါ့ ... အုန်းဖေ လှည်းခ မေးစမ်း ... "

"ကျွန်မ ပေးလိုက်ပါပြီ ... နေပါစေရှင်"

"ဟာ ... မဟုတ်တာ ... အုန်းဖေ ဆရာမပိုက်ဆံ မယူစေနဲ့ ... ရွာက ပေးရမှာ ပေါ့"

ရွာလူကြီး ဦးပန်းဆီအိမ်က ကျယ်ဝန်းပါသည် ။ မပုန်းရည်ကို အပေါ်ထပ် မိန်းကလေး များ နှင့်အတူ နေရာ ချထားပေးသဖြင့် လွတ်လပ်ပါ၏။ ရေမိုးချိုး ထမင်းစားပြီးတော့ မပုန်းရည် အိမ်ရှင်တွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး စောစော အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည် ။ အညာဆောင်းက အအေးသား။

နတ်ရေကန်ည ... ။ နတ်ရေကန်၏ ပထမဆုံးည ... ။

မနက်စောစောကြီး ကတည်းက မပုန်းရည် အိပ်ရာက နိုးနေခဲ့သည် ။ အိမ်ရှင်တွေ မနိုးကြသေးတော့ အသာမှေးနေခဲ့ရ၏။ မနက်ခင်း လေးနာရီလောက် အုန်းမောင်းခေါက်သံ ကြားလိုက်ရကတည်းက နိုးနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ ရွာကလေးတစ်ရွာ၏ မနက်အရုဏ်တက် အုန်းမောင်းခေါက်သံကလေးက စိတ်နှလုံးကို သာယာချမ်းမြေ့စေပါ၏။ သည် အချိန်အထိတော့ မပုန်းရည် အဆင်ပြေနေခဲ့သည် ။ သည် လောက် ခရီးဝေးဝေး မရောက်ဖူးခဲ့သည့် အတွက် တစ်ကိုယ်လုံး ရိုက်ထားသလို နာကျင်နေသည် ။ မိအို ဖအိုတို့ ဆီလည်း စိတ်ရောက်ရပါသည် ။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အတွက်သာ ထွက်လာခဲ့ရသော်လည်း မပုန်းရည်တို့ ဘဝကလည်း ပြည့်စုံကြသူတွေ မဟုတ်။ အနေအထိုင် အသားကလေး ကျတော့

မှ စာတစ်စောင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရေးပို့ရဦးမည်။ ရန်ကုန်က အတူထွက် လာခဲ့ကြသော မဝိုင်းချစ်တို့ ကော အဆင်ပြေကြရဲ့ လားမသိ။ မနက်မိုး လင်းလျှင်တော့ ရွာခံဆရာမ ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်နှင့် တွေ့ရမည်။ ရွာလူကြီး ဦးပန်းဆီ၏ သမီးတွေ တံခါးလိုက်ဖွင့်ကြတော့မှ မပုန်းရည် အိပ်ရာက လူးလဲထသည် ။

" ဆရာမ အိပ်ပါ ... ကျွန်မတို့ က နီးနေတာရယ် ... ဆရာမကို အား နာလို့ မထကြတာ ..."

" ဪရှင် အားနာစရာ ... ကျွန်မလည်း နီးနေတာပါ ... အလုပ်တွေ ဖွင့်ကြရော့မယ် ..."

"သည် အချိန်ကတော့ လယ်အလုပ်တွေ ပါးပါသေးတယ် ... နောက် လလောက် ဆိုရင်တော့ လယ်တွေ ရိတ်ရတော့မှာ လေ ... လယ်ထဲ အ စောကြီး ဆင်းရတာ"

မပုန်းရည် မျက်နှာသစ်ပြီးသည် နှင့် အောက်ထပ်က စားပွဲခုံကြီးမှာ မတ်ပဲကွင်းကြော် ပူပူရွရွကြီးတွေ လာချကြတော့သည် ။ ကောက်ညှင်း ပေါင်းက ပဲလွန်းစေနိုင်လှသည် ။ အနားက ပန်းကန်ထဲမှာ ဆားတွေဖင် ထိုင်နေသည့် ဆီပန်းကန်ရှိသည် ။ ဦးပန်းဆီ သမီးတစ်ယောက်က ထမင်းဆီဆမ်း ပူပူနွေးနွေး လာချပြန်၏။ မြေပဲဆန်ကြော်ကလေး ဖြူးထား တာကပင် စားချင် စဖွယ်။ ခရီးတစ်လျှောက်လုံး ဘာမှ ကောင်းကောင်း ကန်းကန်း မစားခဲ့ရတော့ အားမနာ နိုင်တော့ပြီ။ ရွာလူကြီး ဦးပန်းဆီ က အနားကို ယောင်လို့ သော်မှ မသိ။ မပုန်းရည် ရှက်မှာ စိုး၍ ဖြစ်၏။ မပုန်းရည် စားလို့ ဝတော့မှ တစ်ဖက် ခုံတန်းပေါ်မှာ ဒူးတစ်ဖက်ထောင် ရင်း လာထိုင်သည် ။

"ဆရာမ နေဖို့ ထိုင်ဖို့ တော့ ရွာလယ်မှာ အိမ်လွတ်တစ်လုံး ရှိတာကို

ကာယကံရှင်တွေနဲ့ ပြောကြည့်တော့ ခွင့်ပြုပါတယ် ... ပိုင်ရှင်က လယ်
တောထဲ နေတာဆိုတော့ ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူး ... ဆရာမ အဲသည်
အိမ်ကြီးမှာ နေပေါ့ ... ဆရာမ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရအောင် ပြော
တာပါ ... သည် မှာ နေချင်တယ်ဆိုရင်လည်း"

"ဦးပန်းဆီ စီစဉ်တာ ကောင်းပါတယ်ရှင် ... ကျေးဇူးလည်း တင်ပါ
တယ် ... ရွာလယ်က အိမ်ကြီးမှာ ပဲ နေပါရစေ ... သည် မှာ က ကျွန်မ
အတွက် ဗာဟီရ များ နေပါ့မယ် ... ဟိုမှာ နေတာ ပိုအဆင်ပြေမှာ ပါ ...
အိမ်ရှင်တွေကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပေးပါ"

"တွေ့ရမှာ ပါဗျာ ... ကျုပ်တို့ ရွာကတော့ ကြာမိသားစု ခေါ်ကြတာ ...
ဖအကြီးက ဦးကြာတံဆိပ်တဲ့ ... သားတွေက ကြာခွက်၊ ကြာရိုး၊ ကြာ
စွယ်တဲ့ နှမ အပျိုကြီးက ကြာဥတဲ့ ... ဆရာမ ရောက်သွားရင်တော့ ကြာ
ပုန်းရည် ဖြစ်ကရော ... "

"အဖေကလည်း"

ဦးပန်းဆီက ဟာသနှောတာကို သမီးတွေက ဝင်ဟန့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်
သည် ။ မပုန်းရည်ပင် ရယ်ချင်လွန်းလှ၍ မနည်းထိန်းထားရ၏။ မလေး
မစား ပြောလိုက်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ချစ်ခင်ရင်းနှီး လိုစိတ်ဖြင့်
စလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း မပုန်းရည် နားလည်ပါသည် ။

"ဪ ... နာမည်တွေက ထူးဆန်းသားနော် ... အင်းလေ ကျွန်မ
တောင် မပုန်းရည် ဖြစ်ရသေးတာ"

"ဆရာမငယ်ငယ်က ပုန်းရည်ကြိုက်လို့ လား ... "

"မရှိသေးစကား ကျွန်မ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တုန်းက အမေက ပုန်းရည်
ချင်ခြင်းတပ်သတဲ့ ... ကျွန်မကို မွေးလာတော့ မပုန်းရည် ခေါ်ကြရာက

တွင် သွားတာပါ ... မပုန်းရည် ဆိုတဲ့ နာမည်ကို မြန်မာဆန်လို့ ကျွန်မ ကလည်း ကြိုက်ပါတယ် ... "

ထိုစဉ်မှာ ပင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့သည်။ ။ အနည်းငယ် မသပ်မရပ် နိုင်သော်လည်း မျက်နှာပေါ်က အပြုံးကတော့ ကြည်စင်လှပါ၏။ ချည်အနွေးထည်၊ ခေါင်းပေါင်းနှင့် ဆိုတော့ သည် အိမ်ကို လာသည့် ရွာက ဧည့်သည် လို့ ပင် ထင်ခဲ့မိသည်။ ။

"ဟော ... လာ ... ဆရာမ မစိန် ... ဒေါ်ပုန်းရည် ... ဒါ ရွာခံဆရာမ ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန် ... "

"ဪ ... ကျွန်မ ဆရာမဆီ လာခဲ့ဖို့ ပါပဲရှင် ... နည်းနည်း စောနေသေးလို့ ပါ"

ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်က ခေါင်းပေါင်းကို ချွတ်ပြီး ပေါင်ပေါ်တင်သည်။ ။ မပုန်းရည်ကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ ။ မျက်နှာကတော့ ပြုံးလျက်။ မပုန်းရည်၏ လက်ကလေးတွေကို ဆုပ်ပြီး ရွာလူကြီးဘက် လှည့်ပြောလေသည်။ ။

"ဥက္ကဋ္ဌကြီးရေ ... ဟန်တော့ကျပြီ ... ကျွန်မတို့ မတ္တရာမြို့နယ်က ဆရာမ အလှပြိုင်ပွဲများ ရှိရင် နတ်ရေကန်က ပထမရဖို့ ကျိန်းသေပြီတော်"

"အင်း ... ဟုတ်လောက်ပါရဲ့ "

မပုန်းရည်က ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန် ပြောတာကို မရယ်ချင်။ ရွာလူကြီးက ဟုတ်လောက်ပါရဲ့ ဆိုတာကို ရယ်ချင်သွားခဲ့သည်။ ။ ဟုတ်လောက်ပါရဲ့ ဆိုတာ သည် လောက်လှတာ လောက်နဲ့ တော့ ဟန်မကျသေးပါဘူး ဆိုသည့် လေသံပါသလိုလို။ မပုန်းရည်ကို ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်က တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားဖို့ ပြောနေတော့ မပုန်းရည်ကလည်း လိုက်ဖို့ ပြင်ရတော့သည်။

။ ရွာလူကြီးသမီး လှလှရီက မထည့်ချင်သေး။ မပုန်းရည်ကို ဇွတ်ပြန်ဆွဲထားသည် ။

"ရေမိုးချိုး ပြင်ဆင်ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ လိုက်ပို့လိုက်ပါ့မယ် ဆရာမ မစိန်ရဲ့ ကျောင်းက ကိုးနာရီလောက်မှ တက်မယ့်ဟာကို ..."

"အိမ်ကို ခေါ်ဦးမှ ပေါ့ လှလှရီရဲ့ ... ညကတောင် လာမလို့ ဟာ အငယ်ကောင် အိပ်နေလို့ မလာရတာလေ ... ခေါ်သွားမယ်နော် ... လာ ဒေါ်ပုန်းရည်"

"ဆရာမရယ် ... မပုန်းရည်ပဲ ခေါ်ပါရှင်"

မပုန်းရည် ပါလာသည့် အိတ်တွေ၊ သေတ္တာတွေကို လှလှရီတို့ ညီအစ်မကပဲ ရွက်ပို့ကြသည် ။ ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်အိမ်က ရွာစွန်မှာ ဆိုတော့ ရွာထဲက ဖြတ်သွားရသည် ။ တစ်ရွာလုံးက အိမ်ရှေ့တွေ ထွက်ရပ်ကြကာ မပုန်းရည်ကို ကြည့်ကြသည် ။ ဆရာမ ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်ကလည်း တစ်လမ်းလုံး အော်ရင်း ဟစ်ရင်း မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ပါ၏။

"တို့ ရွာကျောင်း ရောက်လာတဲ့ ဆရာမအသစ်ဟေ့ ... ပုန်းရည်တဲ့ ... တို့ ရွာ နတ်ရေကန် ဆရာမ ပြည့်စုံပါပြီအေ ... ရန်ကုန်သူ ... ဟုတ်တယ်နော် မပုန်းရည် ..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်ကတော့ ရွာများ တွင် ဆောက်လေ့ဆောက်ထ ရှိသည့် ဝါးထရံကာ နှစ်ထပ်အိမ် ဖြစ်သည် ။ အိမ်အောက်ထပ်မှာ တစ်တောင်လောက်မြင့်သည့် သစ်သားကွပ်ပျစ်ကြီး ရိုက်ထားသည့် အတွက် ဧည့်ခန်း ဖြစ်ပုံရသည် ။ အဝတ်တွေက ဗြဲတစ်စင်းတောင်း။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေ ရှိသော်လည်း ဖရိုဖရဲနိုင်လှသည် ။ သားသည် မအေဆို

တော့ အစမသိမ်းနိုင်တာပဲ ဖြစ်မည်။ ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်က အဝတ်ဟောင်းတွေ လက်နှင့်တိုက်ဖယ်ကာ နေရာတစ်နေရာ ဖန်တီးပေးရှာပါ၏။ လှလှရီတို့ ညီအစ်မက အဝတ်သေတ္တာနှင့် အိတ်ကိုချပြီး ပြန်သွားကြသည်။

။

"ကျွန်မလည်း နို့စို့ကလေး တစ်ဖက်နဲ့ ဆိုတော့ သည် လို တရွတ်သိုး သီပါပဲ မပုန်းရည်ရယ် ..."

အစချီကာ ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်က သူ့အကြောင်းတွေ တွန်းတိုက် ပြောတော့၏။ မန္တလေးသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ နတ်ရေကန်သားနှင့် အိမ်ထောင် ကျမိကတည်းက သည် ရွာမှာ ပဲ နေခဲ့ရကြောင်း၊ အိမ်သားက ဘွဲ့ရပြီး ဝန်ထမ်းမလုပ်ဘဲ လယ်သမား လုပ်နေကြောင်း၊ မနှစ်က စပါးဈေး မကောင်း လှ၍ ကသီရကြောင်းတွေ ပြောပြနေခဲ့သည် ။ မပုန်းရည် အဖို့ တော့ ကြားရခဲ့သည့် ဘာသာရပ်တွေ မဟုတ်လား။ ကျောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကလေးတွေက ပညာရေးထက် လယ်ထဲယာထဲ ဆင်းချင်နေကြကြောင်း ၊ မိဘတွေကလည်း ခိုင်းချင်စိတ်သာ ရှိကြောင်းတွေ ပြောပြနေလို့ မပုန်းရည် ရင်ကလေး မနေရပါ၏။

"ကိုယ်က ရွာခံလိုဖြစ်သွားတော့ ရွာသဘော သိတယ် သိပ်ရိုးသားကြတာ ... ရွာကြီး ကြီးပေမယ့် လုပ်လုပ်စားစားတွေ များ တယ် ... စီးပွားရေးကတော့ လယ်နဲ့ ဘဲမွေးကြတာ များ တာပါပဲ မပုန်းရည်တော့ ဘဲဥဇော်နံ့ဖို့ သာ ပြင်တော့ ... "

"ဈေးတွေ ဘာတွေ သွားတော့ကော"

"မဒယာ (မတ္တရာ) လိုက်ရတာပေါ့"

"မဒယာဆိုတော့ ဘယ်လိုသွားကြတာလဲ"

"တာပေါင်ကနေ စက်ဘီးတို့ လှည်းတို့ နဲ့ သွားလည်း ရတယ် ... ရထားနဲ့ လိုက်မယ် ဆိုရင်တော့ ကဘဲ့ဘူတာဘက် ထွက်ရတာပေါ့ ... လှမ်းတော့ လှမ်းတယ် ... ကားလမ်းက ပိုတောင် ဝေးသေးတယ် မပုန်းရည်ရေ ... "

" ကျောင်းသားကော များ ရဲ့ လား ဆရာမ "

ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်က ဘယ်လိုဖြေရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေပုံရသည်။ ။ ကိုယ့်ရွာနှင့် ကိုယ့်ကျောင်း ဆိုတော့ မပုန်းရည်ကို အရင်းအတိုင်း ပြောဖို့ မပြောဖို့ ချင့်ချိန်နေပုံရပါ၏။ ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်က ရေနွေးအိုးက လေး။ တိုဟူးကြော်ကလေး ချလုပ်ရင်းက အားမပါလှစွာ ပြောသည်။ ။

"မပုန်းရည်ရေ ... ဆရာကြီးရော ကျွန်မရော ကောက်သင်းကောက်သင်နေရတာတော့ ရှိတယ် ... သည် မှာ က လယ်အလုပ်က ဝမ်းစာဖြစ်နေတော့ အရွယ်ကလေးရရင် လယ်ထဲ ရောက်ကြရတာ များ တယ် ... ကျောင်းရယ်လို့ မှန်မှန်တက်ရမယ် ဆိုတာမျိုး မရှိကြဘူး "

"ဆရာမက ရွာခံတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောမပြဘူးလား ... ကျွန်မကလည်း ဆရာမကို အားကိုးရမှာ ပါ ... အတွေ့အကြုံရော၊ ရွာခလေ့ ရပ်ခလေ့ရော မသိသေးတော့ စစချင်း ခက်လိမ့်မယ် ထင်တယ် "

" မပုန်းရည်ရယ် ... ကြည့်လုပ်ကြသေးတာပေါ့ "

ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်က အိမ်အလုပ်တွေကို ပစ်ထားခဲ့ကာ ကျောင်းဝတ်စုံကို ဖိုသီဖတ်သီဝတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ။ ကျောင်းကို မသွားကြခင် ရွာလယ်အိမ်ကြီးမှာ မပုန်းရည်ကို နေရာ ချထား ပေးရဦးမှာ မဟုတ်လား။ မပုန်းရည်လည်း အသာလိုက်ခဲ့ရပါ၏။

အိမ်ကြီးက လေးထောင့် သစ်တုံးကြီး တစ်တုံး ထောင်ထားတာနှင့်

တူသည်။ သစ်ပျဉ်တွေ ထောင်ကာထားပြီး အပေါ်ပိုင်းမှာ လည်ပေါ်တစ်
ရစ်ပင် ပါလိုက်သေးသည်။ အောက်ထပ် တစ်ထပ်လုံးက ဟင်းလင်းပွင့်
လျက် ရှိ၏။ အောက်ထပ်မှာ အကာအရံရယ်လို့ ပင် မရှိဘဲ အပေါ်ထပ်
သို့ တက်သော သစ်သားလှေကား ထူထူကြီး တစ်စင်းသော မားမားကြီး
ရှိလေ၏။ မပုန်းရည် စိတ်ထင်တော့ အိမ်ကြီးက ဆောက်လက်စတန်း
လန်း ပစ်ထားတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ရေနံချေး သုတ်ထားတာလည်း ကြာ
သေးပုံမပေါ်။ ရေနံတွေက မြေကြီးပေါ် အစက်ကျထားတာ ပွလို့ ။
ဝင်းခြံခတ်ထားတာ ကလည်း အိမ်နှင့်ကွက်တိ။

အပေါ်ထပ်ကို တက်ကြည့်ကြတော့ လှေကားပိတ်သည့်
သစ်သားပြားကြီး ရှိသဖြင့် လုံခြုံမှုတော့ ရှိပါသည်။ အပေါ်ထပ် တစ်ခု
လုံး လူမနေတာ ကြာရော့မည်။ ခိုချေးတွေ၊ စာချေးတွေ၊ စာသိုက် မြက်
မျှင်တွေ၊ ပိုးမျှင်တွေ ခဲခဲလှုပ်လို့ ။ ၁၉၈၉ ခုနှစ်ထုတ်
ရုပ်ရှင်မင်းသမီးပုံပါ ပြက္ခဒိန် တစ်ချပ်က တွဲလောင်းကျလျက် ရှိသည်။ ။
ပြက္ခဒိန် ရက်တွက်မည့်သူ မရှိဘဲ အပေါ်ထပ်ကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်း
စောင်းစောင်းကြီး လည်နေရသော မင်းသမီးပါလားလို့ မပုန်းရည် တွေး
မိ သေးသည်။ ။ တစ်ခုတော့ ကောင်းပါသည်။ ။ လက်ရှိ နှစ်ကာလ ပြက္ခဒိ
န်ဆိုတော့ သည် ပြက္ခဒိန်ကိုပဲ မပုန်းရည် အသုံးချရမည်။ ဘုရားစင်မှာ
တော့ ဘုရားပန်းတွေ ခြောက်လျက်ရှိ၏။ မေမြို့ပန်း ခေါ်ကြသည့် ပန်း
တွေက အတောင့်လိုက် ခြောက်နေကြပြီး ပိုးမျှင်တွေပင် တွယ်နေခဲ့သ
ည်။ ။ မြေညောင်ရေအိုး ပုပုဝိုင်းဝိုင်းကလေး ကိုတော့ သုံးရမည်။ အခန်း
ထောင့်မှာ ရှေးလက်ရာ စားပွဲလိုလို ခုံကလေးရှိ၍ ချေးညော်တွေ ထုတ
က်နေ၏။ ဒါကလေးကလည်း ကာယကံရှင်တွေ ပြန်မယူ သေးလျှင် စာ
အုပ်တင်နိုင်သည်။ ။ ထောင့်လေးထောင့် ကျိုးနေသဖြင့် ဆယ်ပြားစေ့ပုံ
ပေါက်နေသော ဖျာကြမ်းကတော့ အဆီတွေပြောင်လို့ ။ ဒါတော့ သုံးလို့

မဖြစ်။ အပေါ်ထပ် အခန်းကြီးက ကျယ်လွန်းလှသည့် အတွက် မပုန်းရည် အဖို့ တော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး နေပါလေ။

"ဆရာမတို့ ကျောင်းဘက်သွားတုန်း ကောင်မလေးတွေ ရှင်းထားပေးလိမ့်မယ် ... ကြမ်းတွေလည်း တိုက်ထားပေးမယ် ... ဖျာတော့ အိမ်မှာ ဖျာသစ်ရှိပါတယ် ... သည် ဖျာဟောင်း အောက်ချလိုက်မယ် ... ရေတွေဘာတွေ ဆေးချရမှာ ဆိုတော့ ညနေပြန်လာရင် ခြောက်လောက်ပါပြီ ... ဪ မပုန်းရည်ရေ ... သူက မကြာခဏ ... သည် အိမ်ပိုင်ရှင်နှမလေ ... ဆရာမနဲ့ လာနေလိမ့်မယ်"

အိမ်ပိုင်ရှင်နှမ။ မကြာခဏ။ မျက်နှာသွယ်သွယ်နှင့် ရုပ်ရည်က သနားကမား ရှိလှသည် ။ အရပ်ကတော့ ရှည်လှပါ၏။ တောသူတောင်သားလယ်ထဲယာထဲ ဆင်းရသူဆိုတော့ အသားကလေး မညိုတညို။ မပုန်းရည်ထက်တော့ ကြီးလိမ့်မည်။ မပုန်းရည်က ပြုံးပြတော့ သွားဖြူဖြူတွေ ပေါ်အောင် ပြန်ပြုံးပြသည် ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မကြာခဏရယ် ... တစ်လမ်းလုံး ဘယ်လိုနေရပါ့မလဲ တွေးပူလာတာ ... ခုမှ ပဲ စိတ်အေးရတော့တယ် ... ရပ်ရွာလူကြီးတွေရော ... မကြာခဏတို့ မိသားစုကိုပါ ကျွန်မ တကယ် ကျေးဇူးတင်တာပါ"

" ရပါတယ်"

မကြာခဏ လိုသလောက်သာ တုံ့ပြန်လေသည် ။ ထိုစဉ်မှာ ပင်အိမ်ကြီးပေါ်သို့ လူတစ်ယောက် တက်လာသည် ။ စွပ်ကျယ်လက်စက အဟောင်းကို ဝတ်ထားပြီး ပုဆိုးတိုတိုနှင့် ဖြစ်၏။ ဆရာမ ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်က ထိုလူကို လက်မောင်းမှ သွားဆွဲ လာပြီး မပုန်းရည်အနား ခေါ်လာခဲ့သည် ။ ထိုလူက ဆုတ်ကန်ကန် လုပ်ရင်း မပုန်းရည်ကို ရင်ဆိုင်လေသ

ည် ။

"မပုန်းရည် ... ဒါ သည် အိမ်ပိုင်ရှင်လေ ... ကိုကြာရိုးတဲ့ ... ကိုကြာရိုးက ရွာပြင် ကွင်းထဲမှာ နေတာ ... လယ်လုပ် ဘဲမွေးပေါ့ ... သူ့က လေးတွေ မပုန်းရည် စာသင်ပေးရဦးမှာ ... မပူနဲ့ "

ကိုကြာရိုးက မတုန်မလှုပ်။ ဘယ့်နှယ်မှ လည်း မတုံ့ပြန်။ မပုန်းရည် ကိုသာ ကြည့်နေသည် ။ ကိစ္စဝိစ္စက ဒါပဲမဟုတ်လား ဆိုသည့် မျက်နှာဖြင့် ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်ကို လှမ်းကြည့်သည် ။ ခြေထောက် ကလည်း နောက်ကို တရွတ်ဆွဲနေလေသည် ။

" ဆရာမ မစိန် ဒါပဲမဟုတ်လား ... ကျုပ်ပြန်တော့မယ် "

"ဘယ့်နှယ် ပြန်ရမှာ တုံး ကိုကြာရိုးရဲ့ ... ဘာမှ တောင် မပြောရသေးဘဲနဲ့ "

" ပြောပြီးပြီ ဟာကော ... "

မပုန်းရည်က ရိုးသားလွန်းလှသော အိမ်ရှင်ဆိုသူကိုပဲ ပြုံးကြည့်နေမိခဲ့သည် ။ မပုန်းရည်နှင့် စကား ပြောရမှာ ကိုပင် ရွံ့နေရှာပုံရသည် ။ မပုန်းရည်က ရင်းနှီးခင်မင်သည့် သဘောဖြင့် ကိုကြာရိုး အနား ကပ်လိုက်တော့ ကိုကြာရိုးက တစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်သည် ။ မပုန်းရည်က တစ်လှမ်း ထပ်တိုးတော့ ကိုကြာရိုးက နှစ်လှမ်းဆုတ်လေ၏။

"ဦးကြာရိုးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောမလို့ ပါရှင် ... သည် လိုအိမ်ကြီးမှာ ကျွန်မကို နေရာပေးတာ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ပါ ... "

"ဆရာမကြီး မနေတော့လည်း ပစ်ထားတာပဲ"

"ပစ်ထားပေမယ့် ဦးကြာရိုး ထားချင်ဦးမှ ဖြစ်တာမဟုတ်လား ... ဦးကြာရိုးက ပစ်ထား ပေမယ့် ကျွန်မမှာ တန်ဖိုးကြီးပါတယ်ရှင်"

"တန်ဖိုးမကြီးပါဘူး... ကျုပ်တို့ တောတော့ ဟိုကခုတ် သည် ကခုတ် နဲ့ အိမ်တစ်လုံး ဖြစ်တာပဲ"

မပုန်းရည် ဆက်ပြောနေလျှင်လည်း မောရုံသာ။ ကိုကြာရိုးက ဆရာမကြီး ဆိုတာကိုလည်း ရယ်ချင်သည် ။ အမှန်မှာ မပုန်းရည်ကို ရိုရိုသေသေ ဇန်းတင်ပြီး ခေါ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်ပါ၏။ ဆရာမ လောက်ခေါ်လျှင် မရိုသေရာ ကျမှာ စိုး၍ ဖြစ်ပုံရသည် ။ ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်က အူရန်ကော ဆိုသည့် မျက်နှာဖြင့် စူးစူးကြီး စိုက်ကြည့်နေလေ၏။ မပုန်းရည်သာ အနားမရှိလျှင် ငေါက်လိုက်ချင်စမ်းလှတော် ဆိုသည့်ပုံ။

" ကဲ ... ကဲ ... ကိုကြာရိုး ကြွတော်မူပါ ... ရပါပြီ"

ကိုကြာရိုးက သုတ်ခနဲ လှည့်ပြန်လေသည် ။ သည် ဆရာမတွေ့ရှေ့သည် လောက် ရပ်ရတာကိုပင် ခြေမခိုင်ချင်တော့ပြီ။ မကြာခဏတော့ သူ့အစ်ကိုကို အားရပုံမပေါ်။ ဘာမှ တော့ မပြောပါ။ မပုန်းရည်တို့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းကြတော့ အိမ်ကြီးကို သန့်ရှင်းရေး ဝင်ကြမည့် မိန်းကလေးတွေ စုနေကြပြီ။ တချို့က မပုန်းရည်ကို ငေးနေကြသည် ။ မပုန်းရည်က အားလုံးကို ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်ရင်းက ဆရာမ ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန် နောက်ကိုလိုက်ရလေ၏။ ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်က ရွာအခေါ် အဝေါ်တွေ ပြောပြလာခဲ့သည် ။

"သည် ရွာက နာမည်တပ်ခေါ်ကြတာ မပုန်းရည်ရဲ့ ... ကျွန်မဆိုရင် ဆရာမ မစိန်ခေါ်ကြတာ ... ကျောင်းအုပ်ကြီးကို ဆရာကြီးဖေတဲ့ ... ကျောင်းအထွေထွေလုပ်သား မောင်တက်လူ ကျတော့ ဆရာလေးတဲ့ ... မပုန်းရည်တော့ ဘယ်လို ခေါ်ကြမယ်မသိဘူး"

အိမ်ကြီး၏ ပတ်လည် လေးဘက်လေးတန်က လမ်းဖြစ်၍ အိမ်ကြီး၏ မြောက်ဘက် လမ်းတစ်ဖက်ရှိ ဝင်းက ကြာမိသားစုများ နေထိုင်ရာ

ဘိုးဆိုင်ဘွားဆိုင် အိမ်ဟု သိခဲ့ရသည် ။ ဦးကြာတံဆိပ်ကို ဘိုးကြီး
ခေါ်ကြသကဲ့သို့ အမေကြီး သိန်းရင်ကိုတော့ ဘွားကြီး ခေါ်ကြသည် ဆို
၏။ ကိုကြာရိုးက အိမ်ထောင်သည် လယ်ထဲမှာ ပဲ နေသည် ။ ကိုကြာခွ
က်က အကြီးဆုံး။ သူကလည်း အိမ်ထောင်ခဲ့၊ သမီးကချည်း သုံးယောက်
ရှိရာ ကြာဖြူ၊ ကြာနီ၊ ကြာပြာ ဆိုပါ၏။ အငယ်ဆုံးကတော့ ယောက်ျား
ကလေး။ ကြာညို ... တဲ့ ။

"ကိုကြာရိုးကကော ကလေးတွေရှိသလား"

"ရှိတယ် ... ကြာငုံနဲ့ ကြာမုံ ... နို့စို့ကလေး တစ်ယောက်လည်း ရှိ
သေးတယ် ... နာမည်တော့ မပေးရသေးဘူး ... ကြာယပ်လို့ များ ပေးမ
လား မပြောတတ်ဘူး"

မပုန်းရည်က ရယ်သည် ။

"ဟုတ်တယ်နော် ... တကယ့်ကို ကြာမိသားစုပဲ ... ခေတ်မီကြသား
ပဲ ဆရာမရဲ့ မျိုးရိုး အလိုက် နာမည်ပေးတာကို ပြောတာပါ"

"မျိုးရိုးအလိုက် နာမည်ပေးတယ်ရယ်လို့ ဟုတ်မထင်ပါဘူး မပုန်းရ
ည်ရယ်... သည် လိုလည်း မရှိပါဘူး ... တစ်ယောက်က ကြာဆိုတာနဲ့
လိုက်ကြာကြတာပါ ... ကျွန်မ အသိဆုံးဟာကို ..."

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ နာမည်တွေက မြန်မာဆန်သည် ။
ချစ်စရာကောင်းသည် ။ အေးမြ လန်းဆန်းသော ခံစားမှုကိုရသည် ။
စင်ကြယ်ခြင်း၊ ပွင့်လန်းခြင်း သဘောကို ဆောင်သည် ။ ကြာမိသားစုနှင့်
သူမ ဘယ်လောက်တောင် ချစ်ခင်ကြရဦးမှာ လဲ။ နာမည်တွေ ကြားရုံန
ှင့်ပင် မပုန်းရည် မေတ္တာရောက်နေခဲ့မိပါ၏။

ရွာအရှေ့တောင် ယွန်းယွန်းက စာသင်ကျောင်းကလေးဆီ မပုန်းရည်တို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီ။ စာသင်ကျောင်း ဟိုဘက်ထိပ်မှာ ကရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်း၊ ကျောင်းအဝင်က အတန်ငယ် ရွဲစောင်းနေသော အလံတိုင်ကလေး ထိပ်မှာ နိုင်ငံတော်အလံက ငြိမ်လျက်ရှိ၏။ မပုန်းရည်က အလံတိုင်ကို အုတ်ခုံကလေးဖြင့် ဖြောင့်ပေးချင် နေမိခဲ့သည်။ အလုပ်ဝင်ရမည့် ကျောင်းကလေးကို မြင်လိုက်ရတော့ မပုန်းရည် ရင်ခုန်သွားခဲ့သည်။ တကယ့် ရွာကျောင်းကလေး ပါလား။ ကျောင်းဝင်းက ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းဝင်းကြီးနှင့် ကွက်လပ်ကျယ်ကြီး တစ်ကွက်သာ ခြားသည်။ စည်းရိုးရယ်လို့ မရှိ။ အုတ်ခုံခံ ပျဉ်ထောင် ဝါးကပ်မိုး၊ မြေစိုက်ကျောင်းကလေး ဖြစ်၏။ အလျားရှည်ရှည် တန်းလျားကြီးနှင့် တူသည်။ ရုံးခန်းရယ်လို့ သီးသန့် ကန့်မထားဘဲ စာအုပ်ဖီရိုကြီး နှစ်လုံး ဆက်ကာထားပြီး စားပွဲရှည်တစ်လုံး၊ တန်းလျားခုံရှည် နှစ်ချပ် ခင်းထားသည်။ အတန်း တစ်တန်းရှေ့ ကျောက်သင်ပုန်းတစ်ချပ် ထောင်ထားတာက လွဲ၍ ဘာအကာအရံမျှ မရှိ။ စာသင်လျှင် သည် ကျောင်း ကလေးထဲမှာ တင် အသံတွေ ရောထွေးနိုင်တာ ကိုလည်း မပုန်းရည် သတိထားလိုက်မိ၏။

မပုန်းရည်တို့ ကျောင်းထဲဝင်သွားတော့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးခင်ဖေက အားရဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်သည်။

"ရန်ကုန်ကတောင် လာရတယ်ဆိုတော့ ခရီးပန်းရှာမှာ ပဲ ... ကျွန်တော်က ဦးခင်ဖေပါ ... ကျောင်းကို နေ့စဉ် မလာနိုင်လေတော့ ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်နဲ့ ပဲ လွှဲထားရတယ် ... မြို့နယ် အစည်းအဝေး တွေကလ

ည်း သွားရတာကိုး ... ဆရာမ duty report တင်ခဲ့ပြီလား"

"တင်ခဲ့ပါပြီ ဆရာကြီး ... ကျွန်မ တာဝန်ယူရမယ့် အတန်းသာ စီစဉ် ပေးပါ ဆရာကြီး"

"အင်း ... အတန်းရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမရယ် ... မှန်တာကို ပြောရရင် ကျောင်းသား တစ်ရာလောက် စာရင်းရှိပေမယ့် လေးငါးခြောက်ဆယ် အနိုင်နိုင် တက်ကြလေတော့ မျှသင်နေကြရတယ် ... ကျောင်းသားစာရင်း တစ်ရာမပြည့်ရင်လည်း Section ပျောက်မှာ လည်း စိုးရသေးတာကိုးဗျ ... အခု ဆရာမ ရောက်လာတော့ အဆင်ပြေသွားပါပြီ ... ညှိနှိုင်းကြတာပေါ့"

" ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး"

ဆရာကြီးက အသက်အရွယ်ရပြီ။ မတ္တရာသားဖြစ်၍ ပင်စင်ယူခါနီးမှ ၂၁ ကိုယ့်ရပ်ရွာဒေသမှာ တာဝန်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည် ။ အသားညိုညို၊ ခါးကိုင်းကိုင်း၊ မျက်မှန်ထူထူကြီး တစ်လက် တပ်ထားပုံက ဆရာကြီး၏ ပင်ကိုဟန် ဖြစ်မည်ထင်ပါ၏။ မပုန်းရည် ရောက်လာသည့် အတွက် ဝမ်းသာနေပုံ ပေါ်ပါသည် ။ မပုန်းရည်ကို နေရေး ထိုင်ရေး စားရေး သောက်ရေးတွေ မေးသည် ။ အဖော်အဖက် ပြုနေကြမည့် အစီအစဉ်တွေ မေးသည် ။ မပုန်းရည်က နေရေးထိုင်ရေး အဆင်ပြေကြောင်း၊ စားရေးသောက်ရေး ကတော့ ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်စားဖို့ စီစဉ်ရမှာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါ၏။ ဆရာကြီးက တခြား ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ မပုန်းရည်၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စကလေးတွေ လောက်သာ မေးသည် ။

"ကျွန်တော်တို့ နယ်က ရှေးက ကျောက်စဉ်တိုက်ခေါ်တဲ့ နယ်ပဲ ဆရာမရဲ့ ရှေးရေးမတော့ ကျော်စည်တဲ့ ... ကင်းလေးဆယ့်သုံးမြို့မှာ ... မ

တ္ထရာ ...၊ တောင်ပြုန်း၊ ဝါးရင်းတုတ်မြို့တွေ ပါတာပေါ့ ... ဆရာမ အား
တဲ့ အခါ အနီးအပါးရွာတွေကို လျှောက်လည်ပေါ့ ... တောင်ပြုန်းပွဲများ
အင်မတန် စည်ကားပေါ့ ... "

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကြားဖူးပါတယ် ဆရာကြီး"

"ကိုင်း ကိုင်း ... ကနေတော့ မိတ်ဆက်ပေါ့ဗျာ ... ဆရာမ နားလိုက်
ဦး ... ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်ကို လိုတာပြောပါ ... ဆရာမက ရွာခံဆိုတော့ အစ
စအရာရာ အားကိုးနိုင်ပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး"

ဘုန်းကြီးကျောင်းဘက် ကူးကာ ဆရာတော်ကြီးကို ကန်တော့ကြ
တော့ ဆရာတော်ကလည်း ဝမ်းသာတော်မူပါသည် ။ ဆရာတော်က
ယောနယ်သားဖြစ်၍ အသံဝဲသည့်အပြင် စကားကို အားရပါးရ ပြောတ
တ်သည် ။ အသက်အရွယ်ရပြီ ဆိုသော်လည်း လောကုတ္တရာစာပေကို နှံ့
စပ်ပုံ ရပါ၏။ ရွာသမိုင်းဖြစ်သော နတ်ရေကန် အကြောင်းတွေလည်း မိ
န့်တော်မူသည် ။

"ဒါထက် ... ကျောင်းဆရာမ ... နာမည်က ဘယ်သူတဲ့ တုံး ... "

"မပုန်းရည်ပါဘုရား ... "

"အား ... မပုန်းရည် ... ဘယ့်နှယ်ဟာတုံး..."

မပုန်းရည်က ရယ်ချင်စိတ်ကို မျိုချနေရသည် ။ ဆရာတော်ကြီး မေး
လိုက်ပုံက ရုတ်တရက် လန့်သွားပုံမျိုး မဟုတ်လား။ နားကြားများ လွဲ
လေသလားဆိုသည့် မျက်နှာရိပ်ရှိသော်လည်း ထပ်တော့ မမေးတော့ပါ။
မပုန်းရည် နေရေး၊ ထိုင်ရေး၊ စားရေး၊ သောက်ရေးများ လည်း မေး
တော်မူရှာပါ၏။ မပုန်းရည်က ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ် စားသောက်မည် ဆို

သောအခါ ဆရာတော်က နေ့လယ်စာကို ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ပဲ လာ သုံးဆောင်ပါ ဆိုသည်။ ။

"ကျောင်းမှာ ခင်ဗျားတို့ တပည့် ကိုရင်တွေ ... ကျောင်းသားတွေ ရှိ သားပဲဟာ နော ... ကျုပ်ကျောင်း ဆွမ်းပေါတယ် ...ကျောင်းဆရာမ နေ့ လယ်စာ လာစားလှည့်ချည် ... ညနေစာတော့ တာဝန်မယူဘူးနော ... ကျုပ်တို့ လည်း မစားဘူးလေနော"

ဆရာတော်၏ စေတနာ သဒ္ဓါတရားကို မပုန်းရည် လေးစား ကြည် ညိုရပါသည်။ ဆရာတော်ကို ဝတ်ချပြီး စာသင်ကျောင်းဘက် ပြန်ခဲ့ကြ သည်။ တစ်နေ့တာ ဆောင်ရွက်စရာ ရှိတာတွေ ဆောင်ရွက်ပြီးတော့ မ ပုန်းရည် အိမ်ကြီးဆီ ပြန်ခဲ့သည်။ ။ အပြန်မှာ တော့ မပုန်းရည်ဘေးမှာ တပည့်ကလေးတွေ ပါလာခဲ့ပြီ။

မပုန်းရည် အိမ်ကြီးဆီ ပြန်ရောက်တော့ အိမ်ကြီးပင် သန့်ရှင်းသပ်ရ ပ် နေလေပြီ။ ဘုရားပန်းတွေကလည်း ဝေလို့ ။ ၁၉၈၉ ခုနှစ် ပြက္ခဒိန်က လည်း တည့်လို့ ။ ဖျာကြမ်း အသစ် တစ်ချပ်နှင့် သင်ဖြူးဖျာကလေး တစ် ချပ်ပင် ခင်းလိုက်လို့ ။ မပုန်းရည်၏ အထုပ်အပိုးတွေ သေတ္တာတွေလည်း အိမ်ကြီး၏ အနောက်ခန်းထဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရောက်နေပြီ။ သနပ်ခါးကျောက်ပျဉ် တစ်ချပ်၊ မှန်တစ်ချပ်နှင့် သနပ်ခါး တောင်းကလေးပင် ပါလိုက်သေးသည်။ ။ မပုန်းရည် အိပ်ရာလိပ်ကို ဖြေ ကာ အခန်းထဲမှာ ပင် အိပ်ရာခင်း၊ ခြင်ထောင် ထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ အခန်းတံခါး ပိတ်လိုက်ပြီး အဝတ်အစားလဲသည်။ ။

နားရပြီဆိုတော့မှ မောရမှန်း သိတော့သည်။ ။

မပုန်းရည်က အိမ်ကြီး၏ ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်မှာ ရပ်ရင်း
တွေးနေခဲ့သည်။ နတ်ရေကန်ကို ရောက်ပါပြီ ဆိုကတည်းက မပုန်းရည်
ကောင်းကောင်း မနားရသေးပါ။ မပုန်းရည်က သူတာဝန် ထမ်းဆောင်ရ
တော့မည့် ကျောင်းကလေးကို အတွေးထဲမှာ မြင်ယောင်နေခဲ့သည်။ မပု
န်းရည် မြင်ခဲ့ရသလောက် ကျောင်းကလေးကို ပြုပြင်ပေးချင်သည့် အလှ
ပ်ကလေးတွေ ရှိနေသည်။ တတ်နိုင်တာ မတတ်နိုင်တာထား။ ကျောက်
သင်ပုန်းတွေကို ဆေးပြန်သုတ်ရမည်။ ယိုင်ရွဲ့နေသော
ကျောက်သင်ပုန်း ခြေထောက်တွေကို လက်သမားဆရာ ခေါ်ကာ ပိုးရ
ထပ်ရမည်။ ထောင့်ကွေးတွေမှာ ၊ အမိုးဆင်းတွေမှာ အုံဖွဲ့နေကြသည့်
ပိုးမျှင်တွေကို လှည်းတာကျင်းတာလည်း လုပ်ချင်သည်။ ။ အထူးသဖြင့်
တော့ အလံတိုင်ကို အသစ်လဲကာ ဆေးသုတ်ရမည်။ အလံရွက်ကတော့
မတ္တရာမှာ ရနိုင်ပါ့မလား။

ပန်းချီဆွဲတာ ဝါသနာပါသော မပုန်းရည်က ရောင်စုံမြေဖြူ တစ်ဘူး
လောက်လည်း လိုချင်သည်။ ။ ကျောင်းဘေး ကွက်လပ်ကျယ်ကျယ်မှာ
ကလေးတွေကော ကစားကြရဲ့ လား။ မြက်တွေထိုးကာ
တလင်းပြောင်ပြောင် ဖြစ်အောင် ချဲ့ရမည်။ ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပ
န်းအလှပင် ကလေးတွေလည်း စိုက်ချင်သေးသည်။ ။ တချို့ အလုပ်တွေ
ကိုတော့ မောင်တက်လူကို ခိုင်းရုံသာ။ ကျောင်းရှေ့က အုပ်ဆိုင်းနေ
သော အပင်အိုကြီးတွေ ကိုင်းတချို့ ခုတ်တာချိုင့်တာ လောက်တော့ မော
င်တက်လူနှင့် ဖြစ်လောက်သည်။ ဒါတွေလုပ်ရင် ဆရာကြီးကို ကျော်လှ
ပ်ရာများ ကျနေမလား။ ကောင်းသော အလုပ်မို့ ဆရာကြီးကလည်း
ခွင့်ပြုလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ။

မပုန်းရည်က အဝေးကို ငေးရင်း လျှောက်တွေးနေခြင်း ဖြစ်၏။ ည နေခင်း နေရောင်က မပုန်းရည်၏ မျက်နှာကလေးကို တစ်ခြမ်းပက် ထားသည်။ မပုန်းရည်၏ စိတ်ထဲမှာ အာရုံ တစ်ခုရနေသလို ခံစားလိုက် ရသည်။ စိတ်ထဲကလည်း မသိုးမသန့် ဖြစ်လာမိ၏။ မိန်းကလေးတို့ ရဲ့ ဗီဇများ လား။ မပုန်းရည် ဟိုဟိုသည် သည် လိုက်ကြည့်သည်။ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့။ လှုပ်ရှားမှုဆိုလို့ အိမ်ကလေးတွေဆီက ညနေခင်း စားဖိုမီးခိုးငွေ့တွေသာ ဝေ့တက်နေသည်။ မပုန်းရည်က မြောက်ဘက် ကြာမိသားစု အိမ်ဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်လိုက်သည်။

"အို ... "

မျက်နှာ...။ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ မျက်နှာ ပြားပြားကြီး။ မျက်လုံးတွေက မပုန်းရည်ကို ဘယ်အချိန် ကတည်းက စူးစူးကြီး စိုက်ကြည့်နေမှန်းမသိ။ မပုန်းရည်နှင့် မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိသည် နှင့် မျက်နှာကြီးက ယို့ခနဲ ပျောက်သွားလေသည်။ နည်းနည်းလေး ထိတ်သွားသလိုလို ရှိသော်လည်း မပုန်းရည်မှာ ကြောက်စိတ်တော့ မရှိ။ သို့သော် ရွာက ရွာစိမ်း ...။ နေရာက နေရာစိမ်း ...။ ပြီးတော့ အိမ်ကြီးပေါ်မှာ မပုန်းရည် တစ်ယောက်တည်း။ မပုန်းရည်အတွက် ချိတ်ထား ပေးသော လက်ဆွဲမှန်အိမ်ကို ထွန်းဖို့ စဉ်းစားမိသော်လည်း မီးခြစ်က မရှိပြန်။

ထိုစဉ်မှာ ပင် ပုစဉ်းရင်ကွဲတွေ ရင်ကွဲအောင် အော်ကြလေသည်။ မပုန်းရည်က တခြား ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်ဘက်ရွှေ့ကာ ကိုယ်ယောင်ဖျောက် ကြည့်သော်လည်း မျက်နှာ ပြားပြားကြီးကို နောက်ထပ် မမြင်ရတော့။

(၂)

ကျောင်းစဝင်ရမည့် မနက်ဆိုတော့ မပုန်းရည် စောစောကလေး ထရသည်။ ကိုယ်က မနက်စောစော ဆိုတာတောင် ညက မပုန်းရည်နှင့် လာအိပ်ပေးကြသူ မမလေး (မကြာဥ) တို့ မရှိကြတော့။ တောသူတောင် သားတွေ ဆိုတော့ နေရောင်ကလေး ပျို့ပြီဆိုလျှင်ပင် အလုပ်တွေက တန်းစီနေကြတာ မဟုတ်လား။ ညကတော့ မပုန်းရည် ‘ပို့ထမင်းပို့ဟင်း’ စားခဲ့ရသည်။ မမလေးက သစ်သားဗျပ်ကြီးထဲမှာ ကြွေရည်သုတ် ထမင်းအုပ်တစ်အုပ်၊ ဟင်းနှစ်ခွက် ထည့်ပြီး ခေါင်းပေါ် ရွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဟင်းက လယ်ငါးချက်နှင့် ပဲသီးကြော်။ ငရုတ်သီးကြော်လို၊ မြေပဲကြော်လို၊ ငါးပိထောင်း ကလေးလို၊ မုန့်လာချဉ်ကလေးလို အချဉ် အငန် အစပ်ကလေးတွေ ကိုတော့ အိုးပုတ် သာသာ စဉ်ခွက်ကလေး များ ဖြင့် ထည့်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ဒန်ရေနွေးကရား နှုတ်သီးမှာ ကိုင်းခွက် ကလေး တစ်ခွက် ချိတ်လျက် ဆွဲလာတာက တစ်ဖက်။

"မိခြစ်ပုံး မေ့သွားလို့ ... ဆရာမ အမှောင်ကြီးထဲ နေရတော့မှာ ဆိုပြီး အားနာနေတာ ... နေပါဦး ... ကျွန်မ မီးထွန်းပါဦးမယ်"

မမလေးက သူ့အရပ်ကြီးနှင့် တန်းက မှန်အိမ်ကို လှမ်းဖြုတ်သည်။ ပြောင်းကလေးကို လှဲကာ မီးစာမှာ မီးညှိသည်။ မီးတောက်ကလေး တောက်လာတော့ ပြောင်းကို ပြန်စွပ်။ တန်းမှာ ပြန်ချိတ်။ အခန်းထဲမှာ အလင်းရောင်ကလေး ပြန့်သွားခဲ့ပြီ။ မမလေးပြောသလို အမှောင်ထဲမှာ

ခဏတော့ နေခဲ့ရတာရှိပါ၏။ သို့သော် ဒါကိုလည်း အတွေ့အကြုံ တစ်မျိုးလို့ မပုန်းရည် ခံယူလိုက်သည် ။ အမှောင်ထဲမှာ လှဲရင်း တောင် တွေး မြောက်တွေးပင် တွေးခွင့်ရသည် မဟုတ်လား။

"ကျွန်မက မီးခြစ်တော့ မမလေးတို့ အိမ်ဘက် ဆင်းယူဦးမလို့ ပါပဲ ..
. အမှောင်ထဲ နေကြည့်ချင်သေးတာနဲ့ သည် လိုနေလိုက်တာ"

အမှောင်ထဲ နေကြည့်ချင်လို့ ဆိုတာကို မမလေးက အထူးအဆန်းလို ကြည့်သည် ။ ဘယ့်နှယ်ဟာပါလိမ့် ဆိုသည့်ပုံ။ လယ်ငါးခုချက် ကလည်း ကောင်းလှပါ၏။ မပုန်းရည်ပင် ထမင်း တော်တော် စားဖြစ်သည် ။ မမ လေးတို့ မိသားစုကို ကျေးဇူးတင်မိရပါသည် ။ နောက်ရက်တွေမှာ တော့ မပုန်းရည် ကိုယ်တိုင် အိမ်အောက်ထပ်မှာ ချက်စားမည့် အကြောင်း ထ ပ်တောင်းပန်ရသည် ။ မပုန်းရည်အတွက် သူတို့ ခမျာ ဝန်မတက်စေချင် တာ ပါပါသည် ။ ကိုယ့်အိမ်ကို ငါးပိနဲ့ စားစား၊ ပဲနဲ့ စားစား။ ဧည့်သည် ရှိတော့ ဟင်းအမည်ရှာရတာ မဟုတ်လား။

ဘိုးကြီး ဘွားကြီးဆိုသူ လူကြီးမိဘများကိုရော ကြာမိသားစုကိုပါ တစ်ရက်တော့ သွားတွေ့ကာ နှုတ်ဆက်ဖို့ စဉ်းစားထားခဲ့သည် ။ ထမင်း စားပြီးတော့ မမလေးက သစ်သားဗျပ်ကြီးကို ပြန်ရွက်သွားပြန်သည် ။ မမလေးခမျာ ခြေတစ်ဖက် မသန်ရှာတော့ အိမ်အပေါ်ထပ် အောက်ထပ် ဆင်းရတက်ရ တာကို မပုန်းရည် အားနာမိရပါ၏။ မမလေးပြန်လာ တော့ ခေါင်းအုံးတွေ၊ စောင်တွေ ပါလာခဲ့သည် ။ မမလေး၏ တူမက လေးတွေက ရွက်လာကြခြင်း ဖြစ်၏။ ခြင်ထောင်တော့ မပါ။ နုတ်ရေက နံက ခြင်မရှိဘူး ဆရာမရဲ့ လို့ ပင် အာမခံလိုက်သေးသည် ။ မပုန်းရည် ကတော့ ကိုယ့်အိပ်ရာလိပ်နှင့် ကိုယ်ဆိုတော့ သည် စောင်တွေ၊ ခေါင်း အုံးတွေက ညလာအိပ်ကြမည့် သူများ အတွက် ဖြစ်မည်။ တွေ့စမို့

ထင်ပါရဲ့ မမလေးက မပုန်းရည် မေးသလောက်သာ ဖြေသည်။ စကား
မပြောချင်တာတော့ ဟုတ်ဟန်မတူပါ။ တရင်းတနှီး ပြောရမည့်သူ မဟု
တ်၊ လေးစားရမည့် သူလို့ သဘောထားပုံရပါ၏။ မပုန်းရည်ကတော့ သူ့
ထက်ကြီးသူမို့ မမလေးခေါ်ရတာ ပိုပြီး အဆင်ပြေသည်။

"မမလေး နာမည်က မကြာဥ နော် ... "

"ဟုတ်တယ်"

"အပျိုကြီးဆို"

"ဟုတ်တယ်"

"မမလေးလို့ ဘာလို့ ခေါ်ကြတာလဲ"

"မိန်းကလေးမို့လို့ "

ဟုတ်တော့ဟုတ်သား။ မိန်းကလေးဆိုတော့ မမလေးပေါ့။
ယောက်ျားသား အစ်ကိုတွေ မောင်တွေကြား တစ်ယောက်တည်း မိန်းက
လေးဆိုတော့ ချစ်စနိုး ခေါ်ခဲ့ကြပုံ ပေါ်ပါ၏။ အသက်ကတော့ လေးဆ
ယ်လောက် ရှိပုံရသည်။ မပုန်းရည်က အသက်တော့ မေးမကြည့်ပါ။ ရွာ
အကြောင်း၊ ရပ်အကြောင်း၊ ပွဲတော်တွေ အကြောင်း မေးတော့လည်း တို
တိုတောင်းတောင်းသာ ဖြေသည်။ နေပါဦး...။ မမလေး ဘာကို စိတ်ဝင်
စားပါလိမ့်။ မပုန်းရည်က မမလေး နှုတ်သွက်လျှာသွက် လောက်သည့်
အကြောင်းအရာကို စဉ်းစားသည်။

"ဗီဒီယိုတွေ ဘာတွေကော မကြည့်ဘူးလား ..."

"ကြည့်တယ် ... နတ်ရေကန်မှာ မရှိပါဘူး ... ဟိုဘက် လွန်တောင်း
သွားကြည့်ရတာပါ ... ဝေးတယ်"

"ဝေးလည်း တစ်ခါတလေ သွားကြတာပေါ့ မမလေးရယ် ... လိုက်ပို့ နော်"

"ပို့မယ် ... "

"နေဦး ... မမလေးက ဘယ်မင်းသား မင်းသမီးကို ကြိုက်တာလဲ ... "

"ဘယ်သူ့ရယ် မဟုတ်ပါဘူး ... ပြတာ ကြည့်လိုက်တာပဲ ... "

"တစ်ယောက်တော့ ရှိရမှာ ပေါ့ ... "

" သီဟတင်စိုး ... "

မပုန်းရည်က သည် အကြောင်းအရာ မှာ လည်း မမလေး စိတ်ဝင် စားပုံ မပေါ်လို့ သာ တွေးရတော့သည်။ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မပုန်းရည် အတွက်ကတော့ လုံခြုံမှုရသည်။ ။ စကားပြောဖော် ရသည်။ ။ အောက်ဘက် ဆင်းချင်တော့လည်း အဖော်ခေါ်နိုင်သည်။ ။ မပုန်းရည်က ဟင်းထမင်း ကျတော့ မမလေး ချက်တာလား မေးတော့ ခုတလောတော့ ကျွန်မချက်တယ်ဟု ဆိုသည်။ ။ လယ်စိုက်ချိန် ကျတော့ ဘွားကြီးလည်း ချက်သည်။ ။ လေးလေးလည်း ချက်တယ်ဟု ဆိုပါ၏။ ။ လေးလေးဆိုတာ ဘယ်သူပါလိမ့်။ မမလေး၏ တူမကလေးတွေ ကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ထိုင်ရင်း မပုန်းရည်ကို အကဲခတ်နေကြသည်။ ။ ဘယ်ဟာ ကြာဖြူ၊ ဘယ်ဟာ ကြာနီရယ်လို့ မသိသော်လည်း မပုန်းရည်၏ တပည့်လေးတွေ ဆိုတာကတော့ သေချာသည်။ ။

ထိုညက ဘုရားရှိခိုး အမျှဝေပြီး မပုန်းရည် အခန်းကလေးထဲ ဝင်အိပ်သည်။ ။ မမလေးတို့ တစ်တွေကတော့ အပြင်ခန်းမှာ ပဲ အတန်းလိုက်ကြီး ပြားအိပ်ကြသည်။ ။ မပုန်းရည်အတွက် အခန်းကလေး သပ်သပ်ခတ်ခတ် ရှိလေတော့ အဆင်ပြေလှပါ၏။

သည် မနက် မပုန်းရည် စောစောနိုးခဲ့ပါ၏။ ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ရပြီ။ အောက်မှာ ရေဆင်းချိုးဖို့ တဘက်ကလေး ပခုံးတင်ရင်း ဆပ်ပြာ၊ သွားတိုက်ဆေးခွက်ကိုင်ကာ ဆင်းလာခဲ့သည် ။ ထရုံကလေးကာကာ ရေချိုးခြံကလေး လုပ်ပေးထားလို့ လမ်းသွားလမ်းလာတွေက မမြင်နိုင်ပါ။ ရေက အေးစက်ထုံကျဉ်နေသည် ။ မမလေးက တွင်းရေငင်ချိုးတာ ပိုနွေးတယ်ဆိုလို့ နောက်ရက်တော့ တွင်းရေချိုးဖို့ စဉ်းစားထားသည် ။ ရေပြောင်းရေလဲ၊ ရာသီပြောင်း ရာသီလဲ တစ်ပါးရွာမှာ ဖျားနာနေလို့ မဖြစ်။ နေပါဦး... ။ ရွာက လူတွေ နေမကောင်းထိုင်မသာ ဖြစ်တော့ကော ဘယ်လို ကုကြပါလိမ့်။ ဒါလည်း မေးထားရမည်။

ကျောင်းစိမ်းထဘီနှင့် အင်္ကျီအဖြူကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ကာ သနပ်ခါးကို ပြေပြေကလေး လိမ်း၊ ခရာဝါကလေးတစ်ပွင့် စည်းရိုးခြေက ခူးကာ ပန်ထားခဲ့ပါ၏။ သန့်စွမ်းလှသော ဆံပင် နက်မှောင်မှောင်မှာ ဝင်းဝါဝါ ခရာပွင့် ကားကားကလေးက ပေါ်လွန်းလှသည် ။ မပုန်းရည် အခန်းတံခါးကလေး သော့ခတ်ကာ ကျောင်း လက်ဆွဲခြင်းကလေး ဆွဲကာ အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့သည် ။ အိမ်ကြီးက သော့ခတ်စရာ မလိုပါ။ လှေကားဖုံး ပျဉ်ချပ်ကြီးကိုလည်း မပုန်းရည် မပိတ်နိုင်တော့ သည် အတိုင်းထားခဲ့ရသည် ။ နာရီကြည့်တော့ မနက်ရှစ်နာရီထိုးပြီးစပဲ ရှိပါသေးသည် ။ ကျောင်းမှာ စောများ နေမလား။ စောစောကလေး သွားတာလည်း တစ်မျိုး ကောင်းသည် ။ ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ချင်သည် ။ ကျောင်းခေါ်ချိန် မှတ်တမ်းတွေ ကြည့်ရဦးမည်။ ဆရာကြီးကတော့ ရောက်ဦးမှာ မဟုတ်သေး။ ဆရာမ ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်ကလည်း ကလေး တွဲလောင်းနှင့်ပဲလား၊ ချက်တုန်းပြုတ်တုန်း ပဲလား မပြောတတ်နိုင်။

မပုန်းရည် သိရသလောက်တော့ သူငယ်တန်းနှင့် တတိယတန်းကို ဆရာမ ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန် သင်သည် ။ ပထမတန်းနှင့် ဒုတိယတန်းက အ

ထွေထွေလုပ်သား မောင်တက်လူက သင်သည် ။ စတုတ္ထတန်းမှာ ကျောင်းသားရယ်လို့ မရှိသေးတာကလည်း မပုန်းရည် နားမလည်နိုင်ပါ။ မနေ့တုန်းကတော့ ဆရာကြီးက ကျောင်းသား တစ်ရာကျော် စာရင်းရှိသည်ဆိုပါ၏။ ကျောင်းသား လေးငါးခြောက်ဆယ် လောက်တော့ ကျောင်းတက်ကြသတဲ့ ။ ဘယ်နှယောက် ကျောင်းကို ရောက်ကြသလဲ။ ဘယ်လောက် စာတတ်ကြသလဲ ဆိုတာကတော့ အရေးကြီးသည် ။

စာသင်ကျောင်းကလေးကို မပုန်းရည်ရောက်တော့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်မျှ မရောက်ကြသေးပါ။ မပုန်းရည်လည်း ဆရာတော်ကို ကန်တော့ချင်လို့ ကပ်လျက် ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ် တက်လာခဲ့သည် ။ ဆရာတော်ကျောင်းက အောက်ထပ်တစ်ခုလုံး အကာအရံရယ်လို့ မရှိဘဲ ကျွန်းတိုင်လုံးကြီး တွေကိုသာ အတိုင်းသား မြင်နေရပါ၏။ ကျောင်းပေါ်တက်သည့် လှေကားကြီးကတော့ အတက်နှင့်အဆင်း နှစ်စင်းပြိုင်ကြီး ဖြစ်သည် ။ မပုန်းရည် ကျောင်းပေါ်တက်သွားတော့ ဆရာတော်က သတင်းစာကို ရှေ့ချပြီး ဒူးနှစ်လုံးထောင်ကာ မှန်ဘီလူး တစ်လက်ဖြင့် သတင်းစာကို ဖတ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ မပုန်းရည် တက်လာတာကိုလည်း သတိထားမိပုံမရ။ ဝတ်ဖြည့်တော့မှ မှန်ဘီလူးကို ရုပ်လေသည် ။

"အာ ... ကျောင်းဆရာမ ... ဘယ်နှယ် နေရထိုင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား ... "

" တင်ပျံဘုရား ... မမလေးတို့ တူဝရီးတစ်တွေလည်း လာအိပ်ကြပါတယ်ဘုရား"

" အာ ... မကြောက်နဲ့ နတ်ရေကန်မှာ ဘာမှ မရှိဘူး ကြားလား ..."

" တင်ပျံဘုရား ... "

ဆရာတော်က သူ့လက်ကိုင် မှန်ဘီလူးကို သတင်းစာပေါ်

ချထားသဖြင့် ဆရာတော်မှာ မျက်မှန်မရှိရော့လား တွေးမိရပြန်ပါ၏။
ဆရာတော်ကလည်း ရိပ်မိပုံရသည် ။ မျက်မှန် မှန်ပြုတ်သွားလို့ သိမ်း
ထားရကြောင်း၊ မတ္တရာကို ပြင်ခိုင်းဖို့ မပေးရသေးကြောင်းတွေ မိန့်နေ
သည် ။ လောလောဆယ် မှန်ဘီလူးနှင့် ဖတ်ရတာ ပိုအားရသည် ဆို၏။
မှန်ဘီလူးကို စာလုံးတွေနောက် လိုက်ရွှေ့ရင်း ဖတ်နေရပုံ ပေါ်ပါသည် ။

" ကျောင်းဆရာမ ... မှန်မှာ တောင် ဘီလူးရှိတယ် ... ကိုင်း မထူးဆန်းဘူးလား "

"ထူးဆန်းပါဘုရား ... "

"နှမ်းစေ့လောက် အကွရာကလေးတွေကို ကြက်ဥလောက် လုပ်ပစ်တာ ... ဘာမှတ်လို့ တုံး ... မျက်လုံးကတောင် မနည်းလက်ခံရတာဗျနော ... တကယ်ကျတော့ ဟုတ်သလား ... မဟုတ်ဘူး လေ ဗျနော ... ယုံမှားတာ ဝိစိကိစ္ဆာခေါ်တယ် ... ဟုတ်ကဲ့လား "

" တင်ပဲ့ဘုရား ... "

" နေ့လယ် ကျောင်းထမင်းစားချိန် သည် လာစား ... ကြားလား ... "

"တင်ပဲ့ဘုရား ... "

မပုန်းရည်က ဝတ်ဖြည့်ကာ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည် ။ ရိုးရိုးနှင့် ရှင်းရှင်းသာ ဆရာတော် ဆုံးမလိုက်သည့် 'ဝိစိကိစ္ဆာ' ဆိုသည့် စကားကို မပုန်းရည် အမှတ်ထင်ထင် ရှိလာခဲ့သည် ။ ယုံမှားခြင်း...။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည်လင်ခြင်းမရှိဘဲ ယုံမှားခြင်းတွေသာ ရှိနေကြလျှင် မကောင်းနိုင်ပါလား လို့ လည်း တွေးမိပါ၏။ ဟုတ်ယောင်ဖြစ်မှု၊ ဝိုးဝါး ထင်ယောင်ဖြစ်မှု ... ။

ကျောင်းရောက်တော့ ဆရာမ ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန် ရောက်နှင့်ပြီ။ မီးပူထိုး

မထားသော်လည်း ကျောင်းစိမ်းထဘီနှင့် အင်္ကျီဖြူကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်က လေး ဝတ်ထားသဖြင့် မပုန်းရည် ဝမ်းသာရပါ၏။ ခါတိုင်းတော့လည်း ကိုယ့်ရွာနှင့် ကိုယ့်ကျောင်း ဆိုတော့ ကျောင်းစိမ်း မဝတ်ဖြစ်တာ များ တယ်လို့ ပြောဖူးတာ မဟုတ်လား။ ကျောင်းဆရာမ ဆိုမှ တော့ ကျောင်း စိမ်းဝတ်စုံကလေးနှင့်မှ ကျက်သရေရှိသည် ထင်မိပါ၏။ ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန် က ကျောင်းသော့ကို ဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ကျောင်းသားတွေက ပြတင်းတံ ခါးတွေ လိုက်ဖွင့်ကြသည် ။ ကျောင်းသန့်ရှင်းရေး ဝင်ကြသည် ။ ကျောင်းအပြင်ဘက်က သောက်ရေအိုး စင်ကလေးကို မပုန်းရည် လိုက်ကြည့်သည် ။ ရေညှိတက်သည့် အိုးက တက်နေပြီ။ ထုံးသုတ်ထား သည့် အိုးက ထုံးဝါတွေ စွဲနေပြီ။ ရေမရှိသည့်အိုးက မရှိ။ ရှိသည့်အိုး မှာ လည်း ရေခွက်မမြင်။

"ကျွန်မ အိုးခြောက်လုံးလောက် ဝယ်ချင်တယ် မမစိန်ရယ် ... သည် ကုသိုလ်ကလေး ကျွန်မ ယူပါရစေ ... နောက် ပလတ်စတစ်ခွက် ခြောက် လုံးလည်း လိုချင်တယ် ... ရောင်စုံလိုချင်တာ ... ကလေးတွေကို အရောင် သင်တော့လည်း သင်ထောက်ကူဖြစ်တာပေါ့ ... "

"မပုန်းရည်ရယ် ... မူကြိုကလေးတွေမှ မဟုတ်တာ ဝါစိမ်းနီပြာရယ်လို့ အရောင်တွေတော့ သိကြပါပြီ"

"မမစိန်က အတွေ့အကြုံကြီးလို့ ပိုသိမှာ ပေါ့ ... တချို့ကလေးတွေ က မသိကြဘူး မမစိန်ရဲ့ ... နောက်တစ်ခုက အရောင်နဲ့ အတန်းခွဲထား တော့ ဘယ်အတန်းက ပျောက်တယ်ဆိုတာ သိရတာပေါ့ ... "

"အိုးက လွယ်ပါတယ် မပုန်းရည်ရယ် ... တစ်အိုးကို သုံးရာလောက် ပေးရတာနော် ... ခွက်နဲ့ ဆို နှစ်ထောင်လောက် ကျမယ်ထင်တယ်"

"ကျွန်မပေးပါ့မယ် ... မမစိန်ကသာ ကျောင်းရောက်အောင် စီစဉ်

ပေးပါရင်"

ဆရာ၊ ဆရာမများ အတွက်ပင် သောက်ရေအိုး ကောင်းကောင်း မရှိ
တာလည်း လဲလှယ် လိုက်ချင်တာ ပါပါသည်။ ။ မောင်တက်လူ ရောက်
လာတော့ သူ့ကိုပဲ ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်က တာဝန်ပေးသည်။ ။ မပုန်းရည်က
ရောင်စုံမြေဖြူ တစ်ဘူးဖိုးပါ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ။ ဆရာလေး မောင်
တက်လူက နေ့လယ်ရထားနှင့် မတ္တရာဘက် လိုက်ဝယ်မည်ဆို၏။
ကျောင်းသားတွေက တဖြုတ်ဖြုတ် ရောက်လာကြပြီ။ သည် ကနေ့တော့
ကျောင်းသားတွေ မနည်းလှပါလား။ ဆရာမ ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်ပင် အံ့သြ
နေလေပြီ။ ကျောင်းကို ဆရာမအသစ် ရောက် လာပြီဆိုတော့ ကျောင်း
အာရုံကလေး ဝင်လာကြတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ။ မပုန်းရည်ကို ကြည့်
ချင်ကြတာလည်း ဖြစ်မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မပုန်းရည်ကတော့ ဝမ်းသာ
သည်။ ။ ရောက်လာသည့် ကျောင်းသားကို လောလောဆယ်တော့ အာရုံ
တစ်ခုခုဖြင့် တုပ်နှောင်ထားဖို့ ပါ စဉ်းစားထားရပါ၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းက ကြွေးမောင်းထိုးသံ ကိုးချက်ကြားတော့ မောင်
တက်လူက လက်ကိုင်ကလိုင် ထခေါက်လေ၏။ မပုန်းရည် သတိထားမိ
သလောက် ဆရာတော်ကျောင်းက ကြွေးမောင်းကို တစ်နာရီတစ်ကြိမ်
ထိုးလေ့ရှိခြင်းပင်။ သည် ကြွေးမောင်း ထိုးသံသည် ပင် နတ်ရေကန်ရွာ
အတွက် ကြက်သံကို ဗဟိုရ်ပြုရသလို
ကြွေးမောင်းသံကိုဗဟိုရ်ပြုရပုံပေါ်ပါ၏။

မပုန်းရည်က ကျောင်းသားဦးရေများ သော ပထမတန်းနှင့် တတိယ

တန်းကို တာဝန်ယူရသည် ဖြစ်ရာ တတိယတန်းကို အရင်ဝင်လိုက်သည်။ ။ ကျောင်းသားကျောင်းသူ နှစ်ဆယ်လောက် ကျောင်းတက်ကြပါ၏။ ကျောင်းခေါ်ချိန် စာအုပ်ကို မပုန်းရည် ဖွင့်လိုက်သည်။ ။ အမည်နှင့် ကလေးကို တွဲမှတ်ရမှာ ဆိုတော့ကလေးတစ်ယောက်ချင်းကို မပုန်းရည် ကြည့်မိပါ၏။ မပုန်းရည်က စာအုပ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး လက်ကလေးတွေ ပိုက်ထားကြသော ကလေးတွေကို ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။ တချို့က ကျောင်းဝတ်စုံ ဝတ်မလာကြ၊ တချို့က ဟောင်းနွမ်းနေကြပြီ။ တချို့က ကလေးကြီးတွေအကျ ဖိုးရိုးဖားရား။ သေချာတာကတော့ မနက်အိပ်ရာထကတည်းက အဆာပြေကလေး စားပြီး ထပြေးလာကြသူ ကလေးတွေချည်း။

ကလေးတွေကလည်း မပုန်းရည်ကို စူးစမ်းနေကြပုံပေါ်ပါ၏။ အသစ်ရောက်လာသည့် ဆရာမက ဘယ်လိုဆရာမလဲ။ ဆူဆူငေါက်ငေါက် ထဲကလား။ တုတ်တံဖျာ ကြိမ်တံဖျာထဲကလား။ နားရွက်လိမ် ဗိုက်ခေါက်ဆွဲထဲကလား။ ထိုင်ထဆယ်ခါ ဆိုတာမျိုးလား။

"မင်္ဂလာပါ ကလေးတို့ ... "

" မင်္ဂလာပါ ဆရာမ ... "

ကျောင်းပွင့်သွားအောင် အော်လိုက်သံကြောင့် မပုန်းရည်က တုန်သွားသလိုလို အမူအရာ လုပ်ပြလိုက်တော့ ကလေးတွေက ရယ်ကြသည်။ ။ တချို့က အူတက်အောင် ရယ်ရသော ဟာသကို တွေ့လိုက်သလိုပင် ရယ်နေကြတာကို ကြည့်ရင်း သူ့အမူအရာ ထိရောက်သွားခဲ့ပြီလို့ မပုန်းရည် တွက်လိုက်မိပါ၏။ ပထမ သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ရမည်။ ပြီးမှ ကလေးတွေကို Roll Call ခေါ်ရမည်။

"ဆရာမနာမည် ဘယ်သူသိသလဲကွ ... ကဲ ... ဆရာမ တစ်နေ့က

ရောက်တာဆိုတော့ ရွာထဲမှာ ကြားတော့ ကြားကြမှာ ပေါ့"

ကလေးတွေ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ကြရင်း ပြုံးနေကြသည်။ ပါးစပ်ဖျားတင်ပါ ဆိုသည့် မျက်နှာတွေ။ အထူးသဖြင့် ကြာမိသားစုထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ သိရမှာ ပေါ့။ တစ်ယောက်ဆီကမှ တော့ အဖြေမရ။ မပုန်းရည်က စဉ်းစားကြဦး ဆိုသည့် သဘောဖြင့် ကလေးတွေရှေ့မှာ လမ်းလျှောက်နေလိုက်သည်။ ကလေးတွေက ဉာဏ်စမ်းပဟေဠိ ကစားနေကြရသလို ပျော်နေကြသည်။ တစ်ယောက်ဆီက အသံထွက်လာ၏။

"ဒေါ်ပုန်းမကြည် ..."

ဝါး ...။

ပုန်းမကြည်နတ် လယ်တင်ကြသည့် ရွာတွေဆိုတော့ ကလေးတွေက ပုန်းမကြည် ဆိုတာကို ရယ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မပုန်းရည်က မျက်လုံးပြုံးပြပြန်တော့ ရယ်ကြပြန်၏။ မပုန်းရည်က ခေါင်းခါတော့ စဉ်းစားကြပြန်သည်။ သဲလွန်စကလေး တစ်လုံးတော့ မပုန်းရည် ပေးလိုက်သည်။

"ပုန်းမကြည်ထဲက ပုန်းတစ်လုံးတော့ မှန်တယ် ... ပုန်းမကြည်တော့ မဟုတ်ဘူး ..."

"ဒေါ်ပုန်းညက် ..."

သည် တစ်ခါတော့ မရယ်ကြ။ ဟုတ်များ နေမလား ဆိုသည့် မျက်နှာကလေးတွေ မပုန်းရည်ကို ငေးနေကြသည်။ မှားလေသလား၊ မှန်လေသလား။ မပုန်းရည်က ခေါင်းခါပြန်တော့မှ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် တဖျောက်ဖျောက် ရယ်ကြလေသည်။ ကလေးတွေက စာသင်ရတာမျိုး မ

ဟုတ်ဘဲ အတန်းထဲမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေရတာကို သဘောတွေ့နေကြပုံ ပေါ်ပါ၏။ သည့်နောက်မှာ တော့ အတန်းက ကျွက်စီကျွက်စီ ဖြစ်လာ တော့သည် ။ မပုန်းရည်က ပန်းပေးပြီလား ဆိုတော့လည်း " "မပေးပါ ဘူး" လို့ သံပြိုင် အော်ကြသည် ။ အတန်းရှေ့ တည့်တည့်မှာ မပုန်းရည် ရပ်လိုက်သည် ။

"ကိုင်းပါကွယ် ... သားတို့ သမီးတို့ ဘယ်သိကြဦးမှာ လဲ ... ဆရာမ ရောက်တာမှ မကြာသေးတာ ... မှတ်ထားကြနော် ဆရာမ နာမည်က ' ဒေါ်ပုန်းရည် ' တဲ့ ... ဘယ်သူတဲ့ လဲ ... "

"ဒေါ်ပုန်းရည်"

ကလေးတွေက တဝါးဝါး။ ဒေါ်ပုန်းမကြည်တဲ့ ၊ ဒေါ်ပုန်းညက်တဲ့ ဆို ကာ အမှား ပြောခဲ့ကြတာကို သဘော တွေ့နေကြသည် ။ မပုန်းရည်က ကျောင်းခေါ်ကြိမ် စာအုပ်ကို လှန်သည် ။ သည် တစ်ခါတော့ ကလေး တွေကို မပုန်းရည် ကြည့်ရတော့မည်။ သူတို့ လွယ်အိတ်ထဲမှာ စာအုပ် တွေရော ပါကြရဲ့ လား။ ကျောင်းစာအုပ်တွေက တစ်နှစ်ပတ်လုံး ကျော င်းလွယ်အိတ်ထဲမှာ ပဲ အောင်းနေကြ ရောလား။ အိမ်ရောက်တာနှင့် တို င်က သံငုတ်ကို ချိတ်လိုက်ကြ၊ မနက် ကျောင်း တက်တော့ ဖြုတ်လာလို က်ကြ များ လား။

"မောင်မြင့်ဇော်"

"ဗျာ ..."

ကလေးတစ်ယောက်။ ဆံပင်မညှပ်တာ ကြာပြီထင်၏။ နားသယ်ပေါ် မှာ အချွန်လိုက် ထူထူကြီး ကျနေသူကလေး။ ခေါင်းပေါ်က ဆံပင်တွေ အပေါ်ထောင်လျက်။ နားသယ်စပ် ပတ်လည်က ဆံပင်တွေက ဘေးကို ကားလျက်။ မျက်နှာက မချိုမချည်။ နှုတ်ခမ်း ထူပြားပြားကြီး တွေက တ

လှုပ်လှုပ်။ ဟုတ်ပြီ။ ဒါ မောင်မြင့်ဇော်။ နောက်တစ်ယောက် ခေါ်လိုက်
သည် ။ ထူးပုံဖြေပုံကိုတော့ အားလုံးပြီးမှ သင်ပေးရမည်။

"မောင်ကတိုး ..."

"ကတိုး ... မလာတာတော့ ကြာပြီ ... "

"ဘယ်လို မလာတော့တာလဲ ... ရွာမှာ တော့ ရှိတယ်မဟုတ်လား"

" မနေ့ကတော့ တွေ့တယ် ... ပုစွန်လုံး လိုက်နှိုက်နေတာ ဆရာမ"

"ကတိုးကိုတွေ့ရင် ပြောလိုက်ကြနော် ... ဆရာမက ပုစွန်လုံး စားချင်လို့ လာပေးဦးလို့ ... "

"ဟုတ်ကဲ့ဗျ ... "

ပုစွန်လုံးစားချင်လို့ ဆိုသည့် ဆရာမကို ကလေးတွေက ဝိုင်းကြည့်နေကြသည် ။ မြို့က ဆရာမတွေ ပုစွန်လုံး စားလို့ လား။ ပုစွန်လုံးလောက် များ တော့ ဆရာမရယ် ကတိုးကို ရှာနေစရာ မလိုပါဘူးဆိုသည့် မျက်နှာတွေ။ မပုန်းရည် သူတို့ မျက်နှာကလေး တွေကို လိုက်ကြည့်တော့ အံ့ဩခြင်းနှင့် ဝေခွဲမရခြင်းတို့ ရောယှက်နေကြသည် ။ မပုန်းရည်က ကတိုး ဆိုသူကလေး ရောက်လာလျှင် ကျောင်းတက်ရေး တရားဟောချင်လို့ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ကလေးတွေက တကယ် ထင်ကြဟန် တူသည် ။

"ကိုင်း ... ကိုရွှေကတိုး မလာတာထားတော့ ... မောင်နားသီး"

"နသီး ဆရာမ ... နသီးက ကျောင်းမှ မနေတာ ... "

"ကျောင်းမနေဘဲ ..."

ဆရာမ ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်၏ စကားကို သတိရလိုက်တော့ မပုန်းရည်

ပြောလက်စ စကားကို ရပ်လိုက်ရပါ၏။

"မောင်ပေါကြွယ် ..."

"ပေါကြွယ်က လယ်ကွင်းထဲမှာ နေတာ ဆရာမ ဝေးတယ် ... သူတို့က ဆင်းရဲတယ် ..."

အလို ... ။ မောင်ပေါကြွယ် ဆိုသူကလေးက ဆင်းရဲလို့ တဲ့ လား။ ဖြေလိုက်သည့်ကလေးက ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ် ဖြေလိုက်တာတော့ မဟုတ်။ ဆင်းရဲရှာသူကလေး ဆိုတော့ ကျောင်းကိုလာဖို့ အခက်အခဲ ရှိတာကို ပြောလိုခြင်း ဖြစ်ပုံရပါ၏။ ဆင်းရဲတယ်ပဲ ထားပါဦး၊ ကျောင်းကိုတော့ လာရမှာ ပေါ့။ ကျောင်းဆိုတာ ဆင်းရဲသူ လာခွင့်မရှိ ဆိုတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ တစ်ရက်ရက်တော့ လယ်ကွင်းစွန်မှာ နေသူကလေးဆီ မပုန်းရည် ရောက်အောင် သွားရမည်။ ခုထိတော့ စာရင်းသာ ခေါ်ရတယ်၊ မျက်နှာကလေးတွေ မမြင်ရသူတွေ အများ သား။

"ကဲ ... မောင်ဩဘာက ဘယ်သူလဲ ..."

"ကျွန်တော် ..."

တော်ပါသေးရဲ့ ။ ဩဘာဆိုသူကလေးက လက်ပိုက်ရင်း မတ်တတ်ရပ်ပြသည် ။ ဆံပင် ဖုတ်သိုက်၊ မျက်လုံးစိုက်စိုက်။ မပုန်းရည်ကို ကြည့်တာတောင် လူက မမော့။ မျက်လုံးကိုသာ လှန်ထားသူကလေး။ အင်္ကျီက ကြယ်သီးတွေပြုတ်လို့ ။ သေချာကြည့်တော့ ကြယ်သီးက တစ်လုံးမှ မရှိ။ ပြီးတော့ အင်္ကျီက ရွှံ့ခြောက်တွေ အဖတ်လိုက် ကပ်နေသည် ။ တော်တော်တော့ ကဲပုံရပါ၏။ ဆရာမက မထိုင်ခိုင်းသေးတော့ မထိုင်ပါ ။ လက်ကလေးပိုက်ရင်း ကုပ်ကုပ်ကလေးနှင့် ကြည့်နေသည် ။ မျက်နှာကလေးပင် လန်လို့ ။

"မောင်ဩဘာ ... နာမည် တယ်လှပါလား ... လူကလည်း လှတယ် ..
. ရေချိုးလိုက်ရင် ပိုလှပြီပေါ့ ... နောက်ကို ကျောင်းလာရင် ရေချိုး အဝ
တ်အစားလဲခဲ့နော် ... အဝတ်အစား ကောင်းစရာ မလိုပါဘူး ... သန့်ရှင်း
ဖို့ တော့ လိုတယ် ... ဟုတ်ပလား ... "

"ဟုတ်ကဲ့ ... "

"ဟော သည် မှာ တော့ မောင်ဩဘာ ထက်တောင် နာမည်လှသေး
တယ် ... ဖိုးလမင်းတဲ့ ဘယ်သူများ ပါလိမ့်ကွယ် ... ။

"ကျုပ်ရယ် ... "

ကလေးတွေက ဝါးခနဲ ရယ်ကြတော့ ဖိုးလမင်းက ကလေးတွေကို
ရှူးသိုးသိုး ပြန်ကြည့်သည် ။ သူ ဘာမှားလို့ လဲပေါ့။ မပုန်းရည်ပင် ရယ်
ချင်သွားခဲ့ရသည် ။ ဖိုးလမင်းက တတိယတန်းနှင့် မလိုက်အောင် လူလုံး
ကြီးထွားလှသူကလေး ဖြစ်သည် ။ စာကိုလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ သင်ချ
င်ပုံမရတာ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ပေါ်နေသည် ။ လည်ပင်းမှာ
ချည်မန်းကွင်းက စွပ်ထားလိုက်သေးသည် ။ အသားက ညိုသည့်ဘက်
ကို ကျော်ကာ လောင်သည့်ဘက်ကို ရောက်နေသူ ကလေး။ အရွယ်နှင့်
အတန်း မမျှတော့ ကျောင်းကို အာရုံထားချင်ပုံ မရဘဲ ကျောင်းနှင့် ဝေး
ရ ၁ မ ၂ ၁ ပျော်ချင်သူကလေး များ လား။ ဒါဆိုလျှင်တော့
ဖိုးလမင်းကိုလည်း စာသင်ခန်းထဲမှာ ‘သာ’ ခိုင်းရဦးမည်။ ‘ကျုပ်ရယ်’
ဆိုသည့် အသုံးကိုလည်း ပြင်ပေးရဦးမည်။ ဒါက ရွာမှာ သုံးနေကျ ဆို
တော့ ရိုင်းသည် လို့ တော့ မဆိုသာ။ သို့သော် ‘ကျွန်တော်’ ဆိုတာလည်း
သုံးတတ်ရမှာ ပေါ့။

" ဟော သည် တစ်ယောက်က ငှက်ကလေးပါလား ... မောင်ဂျိုး (ချိုး) တဲ့ ...။

" ငဂျိုးက သူ့အမေနဲ့ မတ္တရာဈေး လိုက်နေတာ ကြာပြီ ဆရာမ "

" မတ္တရာ သူ့အမေက ဈေးသည် လား ... "

" ဟုတ်တယ်ဆရာမ ... ပေါ်ကုန်ရောင်းတာ ... "

ပေါ်ကုန်... ။ မပုန်းရည် မသိသေးသည့် ကုန်တစ်မျိုးလား။ သေချာအောင် မေးတော့မှ ရာသီအလိုက် ပေါ်သည့် သစ်သီးသစ်နှံကို ရောင်းတာကို ပြောကြောင်း ရှင်းတော့သည် ။ မိခင် တစ်ယောက်တည်း မနိုင်တော့ သားမောင် ကျောင်းသားကို ခေါ်သွားထင်ပါ။ ဒါဆိုရင်လည်း ပေါ်ကုန်သားအမိနှင့် တွေ့ကာ အကျိုးအကြောင်း မေးရပါဦးမည်။ သည်ကြားထဲမှာ ဆရာမကို ပြန်ထူးပုံ ပြန်ဖြေပုံတွေကိုလည်း သင်ပြရသည် ။

"ဆရာမက နာမည်ခေါ်ရင် ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် ... ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာလို့ ထူးရမယ်နော် ... ကျုပ်ရယ်လို့ လည်း မပြောရဘူး ... ကျွန်တော်ပါ ကျွန်မပါလို့ ပြန်ဖြေရတယ် ... ကျောင်းခေါ်တဲ့ အခါ ‘ ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ ’ ‘လာပါတယ်ခင်ဗျာ ’ လို့ ဖြေရမယ် ... မိန်းကလေးတွေ ကျတော့ ‘ရှိပါတယ် ရှင် ’ ‘ လာပါတယ်ရှင်ပေါ့’ ဟုတ်ပြီနော် ... "

ထားပါတော့လေ။ သည် လိုနှင့် ထမင်းစားချိန် ရောက်သည် အထိ ကလေးနာမည်တွေ တစ်ယောက်ချင်း မေးဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ တတိယတန်းပြီးတော့ ပထမတန်း ဆက်ရသည် ။ သည် ကနေတော့ စာမသင်ရသော်မှ သူကလေးတို့ အကြောင်း သိခွင့်ရလျှင်ပင် နည်းရှေ့သလား။ သည် လိုနှင့် တစ်ယောက်ချင်း မေးနေတာကို သူကလေးတို့ ကလည်း ပျော်ပုံရသည် ။ မိန်းကလေး တွေကိုလည်း မေးဖြစ်ခဲ့ပါသည် ။ တတိယတန်းထဲမှ ကြာဖြူဆိုသူကလေး ပါလာသည် ။ ဆံရစ်ဝိုင်းကလေး မဖြုတ်ရသေးသော ကြာဖြူ။ နားသံသီးကလေး တန်းလန်းက တလှုပ်လှုပ်။ မျက်ခုံးကလေးက မကုတ်တကုတ်။ ပထမတန်း မှာ တော့ ကြာနီနှင့် ကြာငုံတို့ ကို

တွေ့ရသည်။ ကြာနီက ကြက်တောင်စည်းကလေး ထောင်နေအောင် စည်းကာ သနပ်ခါးပိန်းကြမ်း ရိုက်လို့။ ကြာငုံကတော့ ရုပ်ဆိုးဆိုးကလေးနှင့် ချစ်စရာ ကောင်းလှသော ကလေးမလေး။ ဘုန်းကြီး ကျောင်းမှာ ကိုရင်ဝတ်နေသော နှစ်ပါးနှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသား လေးငါးယောက်လည်း ပါပါ၏။

ထိုနေ့က ကလေးတွေကို ထိတွေ့ခွင့် ရခဲ့သည်။ ဆည်တော်ချောင်း အနောက်ဘက် ဘဲတဲ ရွာက ကလေးအုပ်စုလည်း ပါသည်။ ကျောင်းကလေး ကုပ်ကုပ်ထဲမှာ အတန်းချင်း ဆက်နေတော့ မပုန်းရည် ပြောသမျှ ဆိုသမျှ အားလုံးကြားနေရပါ၏။ ဆရာမ ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်ကတော့ ဘာမှ မပြောရှာပါ။ မပုန်းရည် ဘာကို ရည်ရွယ်ပြီး သင်ကြားနေသည် ဆိုတာကိုတော့ ဆရာမချင်းမို့ သိပုံရပါ၏။ နေ့လယ် ထမင်းစားကျောင်းက ဆယ့်တစ်နာရီမှာ ဆင်းတော့ ဆရာမ ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်ပါ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို အဖော်အဖက်ရအောင် ထမင်း လိုက်စားပေးပါသည်။ ပထမရက်ဆိုတော့ စားရသောက်ရတာ မဝံ့မရဲရှိမှာ စိုးရှာ၍ ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်က ဆယ်နာရီခွဲမှာ ဆွမ်းစားသည်။ ပြီးလျှင် ကိုရင်ကလေးတွေ ဆွမ်းစားသည်။ ကျောင်းသားတွေက မပုန်းရည်အတွက်လည်း ထမင်းတစ်ပိုင်း သီးသန့် ပြင်ပေးထားပါ၏။ မပုန်းရည်တို့ ထမင်းစားနေကြစဉ်မှာ ဆရာတော်က အချို့ပွဲတည်းရင်း စာဖတ်နေတော်မူလေသည်။ မပုန်းရည်တို့ စားသောက်ပြီးတော့ ဆရာတော်ကို ဝတ်ဖြည့်ကြသည်။ ဆရာတော်က ရေနွေးပွဲ စွန့်တော်မူလေ၏။

"ကျောင်းဆရာမ ... ညနေ ဘယ်သူ ထမင်းကျွေးမှာ တဲ့ တုံး ..."

"တပည့်တော်မ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ချက်စားမလို့ ပါဘုရား... မနေ့ညနေကတော့ မမလေးတို့ အိမ်က ကျွေးပါတယ်ဘုရား"

"ဘယ်သူကျွေးကျွေး စားရ ပြီးရောနော ...။"

ဆရာတော်စကားကြောင့် မပုန်းရည် ပြုံးမိရပါ၏။ ရွာက ဘယ်သူကပဲ ကျွေးကျွေး၊ စေတနာနဲ့ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ကြတာ ဖြစ်လို့ သည် စေတနာကို တုံ့ပြန်သော အားဖြင့် စားသာစားလို့ မိန့်ကြားမှန်း မပုန်းရည် သိပါသည် ။ ဆရာတော်က ငယ်ဖြူလည်း ဖြစ်ပြန်၊ ယောနယ်သားလည်း ဖြစ်ပြန်၊ သက်တော်အရလည်း ခြောက်ဆယ်ကျော် ဆိုတော့ စကားကို လိုရင်း ရောက်အောင်သာ ပြောတတ်ကြောင်း မပုန်းရည် နားလည်ပါ၏။ ဆရာတော်စွန့်သော ကျောင်းထမင်း၊ ကျောင်းဟင်းကို မပုန်းရည် စားရသည့်အတွက် ကျေးဇူးလည်း တင်ရသလို မပုန်းရည် သည် လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသား တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ နောက်ရက်များမှာ အိမ်က စောစော ထွက် လာပြီး ကိုရင်၊ ကျောင်းသားများ နှင့်အတူ ကျောင်း ဝေယျာဝစ္စများ ပြုလုပ်ပေးပါရစေ ခွင့်တောင်းတော့ ဆရာတော်ကလည်း ခွင့်ပြုတော်မူပါ၏။

" ကိုရင် ... ကိုရင် ... ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးပြီ ... မောင်းရိုက်ဦးဟေ့ ..."

ကိုရင်လေးတွေက ဝတ်ခွက်များ ဆေးကြော
သိမ်းဆည်းနေသောကြောင့် မပုန်းရည်ကပဲ တင်းပုတ်ကို ဆွဲကာ မောင်း
ရိုက်ဖို့ ပြင်လိုက်သည် ။

"ကျောင်းဆရာမ ... ကြေးမောင်း အထက်က ကြိုးကိုကိုင် ... ကြေးမောင်းအဖျားကို နှာနှာရိုက် ... အသံကျယ်ကျယ် ရိုက်မှ လယ်ထဲက ကြားရမှာ ... သည် ကြေးမောင်းသံ ကြားမှ လယ်ထဲကဟာတွေ ထမင်းစားနားကြရတာပျ နော် "

မပုန်းရည်က ကြေးမောင်းကို တစ်ချက်ချင်း ရိုက်ရင်းက လယ်ထဲက လယ်သူမကလေး တွေကို မြင်ယောင်နေမိပါ၏။ ထိုနေ့ကစပြီး နွေလယ်

မွန်းတည့် ဆယ့်နှစ်နာရီ ကြေးမောင်း ရိုက်သံသည် မပုန်းရည်၏ လက် သံ ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။ ။

နွေလယ်ပိုင်းမှာ တော့ စာတွေဘက်မကူးဘဲ ကဗျာတစ်ပုဒ် နှစ်ပုဒ် သင်ဖို့ မပုန်းရည် စိတ်ကူးထားသည်။ ။ သည် ကနေတော့ မပုန်းရည် က လေးတွေကို စည်းရုံးရေး ဆင်းရဲမည်။ ကျောင်း မလာချင်သူကလေး တွေ ကျောင်းကို လာချင်အောင် ညှိရတော့မည်။ သည် တော့လည်း ပါး ခွက်လှတာရော သွားတက် လှတာရော ပြပါမှ တန်ကာကျမှာ မဟုတ် လား။ မပုန်းရည်က ကဗျာတွေကို အရင်ရွေးသည်။ ။ ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်၏ ကဗျာတွေထဲက သဘာဝအလှ ကဗျာကလေးတွေ၊ ငှက်ကဗျာက လေးတွေ သင်ပေးရလျှင် သူတို့ ကလေးတွေနှင့် နီးစပ်မည် ထင်သည်။ ။ မပုန်းရည်က ဖြူရော်ရော် ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ ကြာရွက်တွေ၊ ကြာ ပွင့်တွေ၊ ကြာငုံတွေ အရင်ဆွဲသည်။ ။ ပြီးတော့ လှေသေးသေးကလေး တစ်စင်း။ ခပ်ဝေးဝေးဆီမှာ တော့ ထန်းပင် လေးငါးပင်။ ထန်းပင်တွေနောက်မှာ တိမ်လိပ် အထွေးထွေး။ ထိုတိမ်နှင့် ထန်းပင်ကြားမှာ နေလုံး။ နောက်တော့ ငှက်ကလေးတွေ...။ ကလေးတွေက မပုန်းရည် ရေးဆွဲသမျှ လိုက်ကြည့် နေကြသည်။ ။ အခု ဆွဲလိုက်တာက ကြာကန်၊ နောက်ဆွဲ လိုက်တာက ကြာပန်း။ ဟော... ထန်းပင်တွေ ...။ မပုန်းရည်က ရောင်စုံ မရှိသေးတော့ မြေဖြူတစ်ခဲဖြင့်သာ သရုပ်ပေါ်အောင် ရေးရပါ၏။ အားလုံးပြီးတော့ ကလေးတွေဘက် ပြန်လှည့်။ ကလေးတွေက လည်ပင်းက လေးတွေ ထောင်ကြလို့။ ။

"ဒါက ဘာကန်လဲ သိလား ..."

"နတ်ရေကန်ပါ ဆရာမ ... "

"ဟုတ်ပါ့ ... နတ်ရေကန် ... ကန်ထဲမှာ ကော ဘာပန်းတွေ ပွင့်နေကြ

သလဲ"

"ကြာပန်းတွေပါ ဆရာမ ..."

"ဘာကြာတွေပါလိမ့်"

"ကြာဖြူတွေချည်းပါ ဆရာမ ..."

မပုန်းရည်ပင် ကြောင်သွားခဲ့သည် ။ နတ်ရေကန် ကန်ထဲမှာ ပွင့်နေကြသည့် ကြာပန်းတွေက ရောင်စုံရှိလိမ့်မည်။ သည် တော့ ကြာဖြူ၊ ကြာနီ၊ ကြာညို စသည် ဖြင့် အရောင်တွေစုံအောင် အော်ကြလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားခဲ့သည် ။ သို့သော် မပုန်းရည် ထင်သလိုမဟုတ်။ ကြာဖြူတွေချည်းတဲ့ ။ နောက်မှ သတိရလိုက်သည် ။ မြေဖြူနှင့် ဆွဲထားတာကြောင့်ကိုး။ သည် တော့လည်း မပုန်းရည် ပြုံးမိရသည် ။ ကလေးတွေဆိုတာ အဖြောင့် တွေးကြသူကလေးတွေ၊ ဖြူစင် ရိုးသားကြသူ ကလေးတွေ မဟုတ်လား။

"ဆရာမက မြေဖြူနဲ့ ဆွဲထားတာဆိုတော့ လောလောဆယ်တော့ ကြာဖြူတွေပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ မျက်စိထဲမှာ ရောင်စုံကြာပန်းကလေးတွေ ပွင့်နေကြတယ်လို့ မြင်ကြည့်လေ ... အခု ဆရာမဆွဲတာက ပန်းချီပေါ့ မင်းတို့ က ရောင်စုံကြာပန်း ကန်ကြီးကို မြင်အောင် စိတ်ထဲမှာ ပုံဖော်ကြည့်ရမယ် ... မင်းတို့ စိတ်ထဲမှာ ကန်ရေစိမ်းစိမ်း၊ ကန်ရေပြာပြာ ကြိုက်သလို မြင်ကြည့် ... ဆရာမဆွဲတဲ့ ကြာပန်းက လေးငါးပွင့်ရယ် ... မင်းတို့ စိတ်ထဲမှာ ကြာပန်းတွေ ကန်လုံးပြည့်အောင် စိတ်ကူးကြည့်လို့ လည်း ရတယ် ... ကဲ ... ငှက်ကလေးတွေကကော ဘာငှက်တွေဖြစ်နိုင်မလဲ"

မပုန်းရည်က ငှက်ကလေးတွေကို ‘ကကြီး’ ကလေးတွေလို ရေးထားရုံ။ ငှက်တွေ အတန်းလိုက် ပျံသန်းနေကြသလို ဆွဲထားခြင်း ဖြစ်၏။ က

လေးတွေက ဝေခွဲရ ခက်နေပုံမျိုး။ ဘာငှက်တွေပါလိမ့်လို့ လဲ
တွေးနေကြပုံပေါ်သည် ။ မပုန်းရည်ကလည်း ဆွဲကတည်းက ဘာငှက်ရ
ယ် မဟုတ်ပါ။ ကလေးတွေ နှုတ်က ထွက်လာသည့် ငှက်နာမည်တွေကို
ကြားချင်လို့ မေးခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ခဏနေတော့ အော်ကြတော့သည် ။

" ဗျိုင်း "

" ချိုးအုပ် "

" စွေ "

"စွေ က အဲသလို အမြင့်ကြီး မပျံဘူးကွ ..."

"ပျံလွှား "

"သပိတ်လွယ် "

"ကျီးကန်း "

အို... ငှက်နာမည်တွေ မနည်းပါလား။ မပုန်းရည်က အော်ချင်သလို
အော်ခိုင်း ထားလိုက်တော့ နောက်ပိုင်း ဆက်ရက်ရော၊ ကြက်တူရွေး
ရော ပါလာကြတော့သည် ။ မပုန်းရည် ဝမ်းသာရပါသည် ။ တချို့ ငှက်
နာမည်တွေကို မပုန်းရည်ပင် အကြားမနာ။ ဆိုပါတော့ ... ။ ဗွတ်ကလုံ၊
ဘီးတောင်ပို၊ ပန်းတိမ်ဖိုငှက်၊ မိုးစာ၊ ရွှေပြည်စိုး၊ မြီးညောင့်ကောင်၊
ကောက်ယင်ငှက် ဆိုသည့် ငှက်များကို အခု သူတို့ ဝိုင်းအော်ကြမှ ကြား
ဖူးတော့သည် ။ သူတို့ ပိုင်နိုင်သည့် သူတို့ ဝန်းကျင်က ငှက်တွေ ကျောက်
သင်ပုန်းပေါ် ရောက်လာတာကို သူတို့ ကိုယ်တိုင် ဝမ်းသာနေကြပုံပါ။
သူတို့ အသံကလေးတွေမှာ ပင် ကြည်နူးခြင်းသည် လှိုင်းဂယက်များ ပ
မာ တဖျပ်ဖျပ်ခါလျက် ရှိပါ၏။ ငှက်အမည် ခပ်များများကို
တောက်လျှောက် ရွတ်နိုင်သူကတော့ ဖိုးလမင်းပင်။ လေးခွတစ်ချောင်း

ကိုင်ကာ ဘယ်လောက်တောင် ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်နေလဲမသိ။ ငှက်နာမည်တွေ မဆုံးနိုင်တော့ မပုန်းရည်ပင် "တော်ပြီ ... တော်ပြီ" တားယူရတော့သည် ။ ကျောက်သင်ပုန်း၏ ကွက်လပ် တစ်ဝက်စာမှာ ကဗျာတစ်ပုဒ် ချရေးလိုက်သည် ။

ကြာဖြူ ကြာနီ ကြာညိုနှောလို့
တိုလယ်တောမှာ ပွင့်ကြတယ်။
ကောက်စိုက်အပြန် ရေကန်ကြီး
ကြာတစ်စည်းလောက် ချိုးခဲ့ကွယ်။
ကြာပွင့် ကြာငုံ ထုံထုံမွေးကို
မလေး ဘယ်သို့ သုံးပါ့မယ်။
ကြာရိုး ကြာစွယ် ဘယ်ညာဆစ်လို့
ရွှေကြာဆစ်ကြိုး ဆွဲပါ့မယ်
ဆွဲပါ့မယ် ...'

မပုန်းရည်က ကဗျာကို သုံးလေးခေါက် အသံကလေး ထည့်ကာ ရွတ်ပြသည် ။ နောက် အခေါက်တွေမှာ ကလေးတွေပါ သံပြိုင် လိုက်အဆိုခိုင်းသည် ။ လေးငါးဆယ်ခေါက် ညက်ကြပြီ ဆိုတော့ မပုန်းရည်က အမူအရာ ကလေးပါ ထည့်ကာ မက,စတောင်း၊ က,စတောင်း ကိုယ်ကလေးနွဲ့ကာ ယိမ်းကာ ရွတ်ပြလိုက်ပါ၏။ မပုန်းရည်ကို ငေးနေကြသည့် မျက်လုံးတွေကို မပုန်းရည် နားလည်လိုက်ပြီ။ သည် ကလေးတွေ ကဗျာကို ခုမှ သင်ဖူးကြတာမဟုတ်။ ကဗျာ အတွေ့အကြုံတော့ ရှိကြမှာ ကို မပုန်းရ

ည် သိပါ၏။ သို့သော် စည်းကျဝါးကျ အက , ကလေး ဖက်ပြတာမျိုး တော့ ရှိခဲ့ဖူးဟန်မတူ။ သည် စိတ်ဝင်စားမှုကို မပုန်းရည်က အမိအရ သိမ်းငင် ယူမိခဲ့လေပြီ။

"ကဗျာက မင်းတို့ နတ်ရေကန်ရွာကလေးကို ဖွဲ့ထားတာ နတ်ရေကန်ရွာက ရေကန်ကြီးမှာ ကြာပန်းတွေ ရောင်စုံဖူးပွင့်နေကြတယ် ... ကန်ဘေးမှာ လယ်တောတွေ ရှိတယ် ... လယ်တောက ကောက်စိုက်ပြီး အပြန်မှာ ကြာပန်း တစ်စည်းလောက် ချိုးခဲ့ပါနော် ဆိုတော့ ကြာပန်းကလေးတွေ ချိုးလာကြတာပေါ့... ဒါနဲ့ ကြာပန်းတွေ ရတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ... ဘာလုပ်ကြမလဲလို့ စဉ်းစားကြတယ် ... သည် တော့ ကြာဆစ်ကြိုးကလေး ဆစ်ဆစ်ပြီး ကြာဆစ်ဆွဲကြိုး လုပ်ပြီး ကြာပန်းကုံးကလေး ဆွဲကြရအောင်လို့ ဆိုလိုတဲ့ ကဗျာ ... မင်းတို့ ကြာဆစ်ကြိုး ဆွဲဖူးကြသလား ..."

"ဆွဲဖူးပါတယ် ဆရာမ"

"ဆရာမကိုလည်း ကြာကန် လိုက်ပို့ကြဦးနော် ... ဆရာမက ကြာပန်းကလေးတွေကို သိပ်ကြိုက်တာ ... နေပါဦးဆရာမ မေးပါဦးမယ် ... ကြာပန်းတွေက ဘာအရောင်တွေလဲ ..."

"စုံလို့ ..."

"စုံလို့ မလုပ်နဲ့ လေ ... အရောင်နဲ့ ပြောမှ ပေါ့ ... ဒါမှ ဆရာမ ရွေးနိုင်မှာ လေ"

သည် စကားကတော့ တော်တော်ကို တာသွားလှသည် ။ ကြာဖြူတဲ့ ၊ ကြာနီတဲ့ ၊ ကြာပြာတဲ့ ၊ ကြာညိုတဲ့ ၊ ကြာပန်းရောင်တဲ့ ၊ ကြာခရမ်းတဲ့ ။ အရောင်တွေ အမျိုးမျိုးရှိသတဲ့ ။ ကြာခရမ်း ဆိုတာကို မပုန်းရည် မမြင်ဖူးသလို ကြားလည်း မကြားဖူးခဲ့။ ကလေးတွေကို သေချာအောင် မေး

တော့လည်း ‘ကြာဗေဒါ’ လို့ လည်း ခေါ်ကြသည် ဟု ဆိုပါသည်။ ဗေဒါ ပန်းရောင်လား ဆိုတော့လည်း ဗေဒါပန်းထက် အရောင်ရင့်သည် ဆိုကြပြန်လို့ မပုန်းရည် စိတ်ဝင်စားမိရပါ၏။ တစ်ရက်တော့ ကြာကန် ကို လိုက်သွားဖို့ တေးထားလိုက်ရ တော့သည်။

သည် ကဗျာကလေးကို ရကြပြီဆိုတော့ ကျောင်းဆင်းလျှင် အိမ်အပြ န် ရွတ်ဆိုသွားကြဖို့ မှာ လိုက်သည်။ မနက်ဖြန် တစ်ယောက်ချင်း ပြန်ရွတ်ခိုင်းမှာ နော် ဆိုတော့ ပြုံးစိစိ။ နောက်တော့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို အလွတ် ရွတ်ပြသည်။ ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်၏ ‘စွေ’ ဆိုသည့် ကဗျာ။ စွေကို ကဗျာအဖြစ် ရနေသော်လည်း အကောင်ပြုလို့ တောင် မပုန်းရည် သိလိမ့်မည်မထင်။ စွေငှက်ကလေး တွေက ခုနစ်ကောင်တပူးပူး အနေများပုံရသည်။ အင်္ဂလိပ် ကဗျာတွေမှာ ညီအစ်မ ခုနစ်ဖော်လို့ ရေးတာ ဖတ်ဖူး၍ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ညီအစ်မချင်း မတည့်ကြတော့ အမြဲတမ်း တကျက်ကျက်တဲ့။ ဒါကြောင့်များ ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်က ‘ယာခရီးက ဆူဆူညူ၊ ညီအစ်မ ရန်ဖြစ်သံ၊ ရန်ဖြစ်သံနဲ့ တူသလား၊ စွေငှက်ကလေးတွေ စကားများ ...’ လို့ ကဗျာ ဖွဲ့ခဲ့လေသလား။ မပုန်းရည်က ငှက်ဆရာ ဖိုးလမင်းကို အများ ရှေ့မှာ ဆရာတင်ပြရတော့သည်။

"ကိုင်း ... ကိုင်း ... နားထောင်ကြစမ်း ... ဖိုးလမင်းက ငှက်ကလေးတွေအကြောင်း ပြောပြမယ်တဲ့ ... ဆရာမလည်း သိချင်တာပေါ့ ... ဖိုးလမင်းက မတ်တတ်ရပ်ပြီး ပြောပြပါဦး"

ဖိုးလမင်းက မတ်တတ်ရပ်လိုက်တော့ မျက်နှာက စူတော့မလို၊ ရယ်တော့မလို။ ဆရာမက ငှက်အကြောင်း ပြောပြပါဆိုတော့ ဘာက စပြောရမှန်းမသိ။ မပုန်းရည်က စွေငှက်အကြောင်းပဲ ပြောပေါ့ ဆိုတော့မှ ရယ်သည်။ ဒါတော့ ပိုင်တယ်ဆိုသည့် မျက်နှာက ရှုံ့ချည်ပွချည်။ ကလေး

တွေက ဖိုးလမင်းကို ကြည့်ကာ တပြုံးပြုံး။

"စွေက စကားများ တယ်ဆရာမ အမြီးကလေးတွေ လှုပ်လှုပ်ပြီး တစ်ကောင်တစ်ကောင် ရန်ဖြစ်ကြတာ ... နောက်ပြီး အရောင်ကလည်း မလှဘူး ... နောက်ပြီး ချုံတွေအောက်က သစ်ရွက်တွေ ကြားမှာ တွေ့တာများ တယ် ... နောက်ပြီး ... "

ကလေးတွေက ဝါးခနဲ ရယ်ကြပြန်သည်။ ။

"ပျံလွှားနဲ့ မိုးစာငှက်က တူတယ်ဆရာမ ... စာကလေးတွေက သဲလူးပြီး ရေချိုးကြတာ ... ဘီးတောင်ပိုငှက် ကျတော့ ဖုတ်လူးပြီး ရေချိုးတာ ဆရာမ ... သူတို့ ရေချိုးနေတုန်း လေးခွနဲ့ ပစ်ရတာ ... "

" ဟယ် ... "

မပုန်းရည်ပင် လန့်သွားခဲ့သည်။ ။ ငှက်ကလေးတွေက လူကို အန္တရာယ် မပေးကြောင်း၊ သနားစရာ ကောင်းလှကြောင်း၊ ငှက်ပစ်သူတွေရင် ဆရာမကို တိုင်ရမည့်အကြောင်း၊ ဖိုးလမင်း လည်း ငှက်မပစ်ရန် ပြောချင်ကြောင်း၊ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် လောက်လေးခွကို ဓားဖြင့် ခြမ်းပစ်လိုက်ရန်၊ ဒါမှ ငှက်ပစ်လို့ မရတော့မှာ ဖြစ်ကြောင်း မပုန်းရည် ပြောပြရသည်။ ။ အချိန်တွေ ကုန်သွားသော်လည်း ကလေးတွေက မပျင်းကြတာ မပုန်းရည် သတိထားမိသည်။ ။ သည် က ရှေ့ ပုံဆွဲသင်ပေးမယ်၊ ပုံပြောပြမယ်၊ ကဗျာကလေးတွေ ဆိုကြမယ် ဆိုသည့် မက်လုံးကလေးတွေလည်း ခေါင်းထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရပါ၏။

ဆရာမ ဒေါ်မြင့်မြင့်စိန်ကတော့ ကလေးတွေကို အပြစ်မမြင်။ ကျောင်းကို မလွှတ်ချင်ကြသည့် မိဘတွေကိုသာ အပြစ်မြင်သည့်စကား ပြောဖူးတာကိုလည်း မပုန်းရည် မှတ်မိလိုက်သည်။ ။ ဒါလည်း ဟုတ်ပါလိမ့်မည်။ သူ့ထက် အတွေ့အကြုံ ကြီးသော ရွာခံ ကျောင်းဆရာမ၏ မှတ်ချက်

ကို မပုန်းရည် မပယ်ရှားဝံ့ပါ။ မိဘတွေ နောက်ကိုလည်း လိုက်ရမည်။
ကျောင်းသားတွေ ကိုလည်း ကျောင်းပျော်အောင် လုပ်ရမည်။

ညနေ ကျောင်းဆင်း ခေါင်းလောင်းသံ မြည်ခဲ့ပြီ။ မပုန်းရည် တပည့်
ကလေးတွေက ကျောင်းအဆင်းမှာ ‘ကြာဆစ်ကြိုး’ ကဗျာကို
အော်သွားကြသည် ။ သည် လိုဆိုတော့လည်း မပုန်းရည် ပျော်မိရပြန်ပါ
၏။

ညရိပ် တဖြည်းဖြည်း ကျလာသည် နှင့် အေးစက်လာသဖြင့် မပုန်းရ
ည် ရေမချိုးနိုင်တော့ပါ။ ကိုယ်လက် သန့်စင်ရုံသာ ကမန်းကတန်း ပြုလု
ပ်ပြီး အိမ်ကြီးပေါ် ပြန်တက်ခဲ့ရပါ၏။ သနပ်ခါးဘူးထဲက သနပ်ခါးနှစ်
တစ်ကော် ကော်ယူကာ လိမ်းတာတောင် အေးလွန်းလှပါ၏။ စပါးခင်းနှ
င့် ရေဓာတ်များ သော ဒေသဆိုတော့ အမြဲတမ်း အေးနေတတ်သည် ။
နွေဆိုလျှင်တော့ နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းလောက်သည် ။ မပုန်းရည် ရင်
ထဲမှာ မလင်းသေးတာ ရှိသေးသည် ။ လမ်းတစ်ဖက်သာ ခြားသော
ဘိုးကြီးဘွားကြီးတို့ အိမ်ကို လူရောက်လက်ရောက် ဂါရဝ မပြုရသေးခြ
င်း ဖြစ်၏။ သည် ရက်တွေမှာ ကျောင်းကိစ္စ အသားကျအောင် လုပ်နေရ
တော့ အားသည့် အချိန်ကလေး သွားဖို့ တော့ စိတ်ကူးရှိပါ၏။ သွားပြီဆို
တော့လည်း တည်တည်ပပ အချိန်ကလေး ယူကာ နားနားနေနေ နေနိုင်
မှ ကောင်းမှာ မဟုတ်လား။

မပုန်းရည်မှာ စားရေးသောက်ရေး ကိစ္စကလည်း စီစဉ်စရာ ရှိသေး
သည် ။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဗျပ်ကြီးတစ်ချပ်နှင့် ပို့ထမင်းပို့ဟင်း မျှော်စားဖို့
ဆိုတာကလည်း ရေရှည်မှာ မကောင်းနိုင်တာ သိပါ၏။ မပုန်းရည် ကိုယ်
တိုင်ကလည်း သူတစ်ပါးကို တာဝန် မပိုစေချင်။ ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်
စားချင်သည် ။ မနက်ဘက် ဆရာတော်ကြီး ကျောင်းမှာ ဆွမ်းကျွန် ကွမ်း

ကျန်စားရတာပင် မပုန်းရည် ဝန်လေးလှသည် ။ ဘုန်းကြီး ရဟန်းကို ရည်မှတ်ပြီး လှူဒါန်းသော ဆွမ်းကို ဆရာတော်က စွန့်သည် ဆိုဦးတော့ စားရန် မဝံ့မရဲဖြစ်ရသည် ။ သည့်အတွက်လည်း အခိုက်အခွင့် သင့်တိုင်း ကျောင်းဝေယျာဝစ္စ တတ်စွမ်းသမျှ ကုသိုလ်ယူဖို့ စဉ်းစားထားရပါ၏။ ကျောင်းရေဖြည့်တာမျိုး၊ ကျောင်းတွင်း ပရိဝုဏ် တံမြက်တလင်း လှည်းတာမျိုး၊ ကျောင်းလမ်း နတ်လမ်းသာအောင် လှည်းကျင်းတာမျိုး ဆောင်ရွက်လျှင်တော့ အပြစ်ကင်းကောင်းပါရဲ့ ။

အောက်ထပ်ဆီက လူသံတွေကြားရသဖြင့် မပုန်းရည် လှေကားခုံဝက စောင့်နေလိုက်သည် ။ ယောက်ျားသားနှစ်ယောက် သုံးယောက်နှင့် လှလှရီတို့ ဖြစ်နေသည် ။ ရွာလူကြီး ဦးပန်းဆီ စကားတွေ ဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာ ပြောရင်း လှေကားက တက်လာနေခဲ့ပြီ။

" ဆရာမ ဒေါ်ပုန်းရည် ... ကျုပ်တို့ လာပါရစီဗျို့ ... "

" ကြွကြပါရှင် ... "

လှလှရီက ထမင်းချိုင့်ကလေး ဆွဲကာ နောက်ဆုံးမှ တက်လာသည် ။ ပန်းကန် ခွက်ယောက်တွေ ပါသော ကြိမ်ခြင်းကြီး တစ်ခြင်းလည်း ပါသေးသည် ။ ဦးပန်းဆီက ခေါင်းရင်း ဘက်မှာ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်လိုက်တော့ ရွာသားကြီး နှစ်ယောက်ကလည်း ရောထိုင်ကြသည် ။ လှလှရီကတော့ ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ ထမင်းချိုင့်ချကာ အဆင့်တွေ ဖြုတ်နေလေ၏။ မပုန်းရည်က သူ့ကို ထမင်းလာပို့မှန်း သိလိုက်သဖြင့် စားရေး သောက်ရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်လက်စတည်း ပြောဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သည် ။

"စားရေး သောက်ရေးကို ဟိုဘက်အိမ်က မမလေးတို့ ၊ လှလှရီတို့ လာလာပို့နေတာကို ကျွန်မ အားနာလှပါတယ်ရှင် ... ချက်ဖို့ ပြုတ်ဖို့ ကလည်း ပန်းကန်ခွက်ယောက် မီးဖိုချောင် ပစ္စည်းကလေးတွေ မပြည့်စုံ

သေးတော့ အားနာနာနဲ့ လက်ခံနေရတယ် ... သည် တစ်ပတ် ကျောင်းပိတ်ရင်တော့ မတ္တရာသွားပြီး လိုတာလေးတွေ ဝယ်မလို့ ..."

" ဆရာမကြီးရာ ... တစ်ယောက်အတွက်တော့ မချက်ရပါဘူးဗျ ... ဆရာတော်က နေ့ဘက် တာဝန်ယူမှ တော့ ညစာ ကျုပ်တို့ ရွာက စီစဉ်နိုင်ပါတယ် ... ဆရာမ ဘယ်လောက် စားနိုင်မှာ တုံး ... မသကာ ကြောင်စာလောက်ရှိမှာ ပေါ့ ... "

‘ကြောင်စာလောက်’ ဆိုသည့်စကားကြောင့် လှလှရီက ဖအေကို လှမ်းကြည့်သည်။ အားနာသွားပုံပေါ်ပါ၏။ ဘာမှ တော့ မပြောပါ။

"ရွာက သဒ္ဓါကြတယ် ဆိုတာ သိပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌကြီးရယ် ... ကျွန်မအတွက်ရယ်လို့ ကရိုကထ များကြမှာ စိုးတာပါ ... ရွာက မအားကြတာ သိနေလေတော့ စားရမှာ အားနာလို့ ပါရင်"

လှလှရီက အနားလာထိုင်သည်။ ထမင်းစားပွဲ ခုံပိုင်းကလေး ပေါ်မှ ချိုင့်ကလေးတွေ စီချထားခဲ့ကာ အသင့်စားနိုင်အောင် စီစဉ်ထားသည်။ ဧည့်သည် တွေရှိတော့ မပုန်းရည် ထမင်း ထစားလို့ မကောင်း။ လှလှရီကို မျက်ရိပ်ကလေး ပြရသည်။ လူကြီးတွေ တခြား ဘာအကြောင်း ရှိပါလိမ့်။ ပြောစရာရှိလို့ သာ ရောက်လာကြတာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

"ကိုင်း ... စားရေးသောက်ရေးကိစ္စက ပြောကြသေးတာပေါ့ ... အခု ဟာက ဆရာမ မစိန်ကပြောလို့ ... ကျောင်းစည်းရိုးတွေ ပြန်မတ်ဖို့ ... ကျောင်းရေအိမ်တွေ ပြင်ဖို့ ကစပြီး ဆရာမတို့ ၊ ဆရာကြီးတို့ လုပ်ချင်တာကလေးတွေ လုပ်ရအောင် ကျုပ် လူနှစ်ယောက် လာပြတာ ... သူက ကိုကံရတဲ့ ... ရွာမှာ တော့ လက်သမားပေါ့ ... သူက ကိုမှတ်ကြီး ... သူက ပန်းရန်လေးဘာလေး လုပ်ဖူးတယ် ... ဆရာမတပည့်တွေရဲ့ ဖအေတွေ ပါ ... အားမနာရပါဘူး"

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဥက္ကဋ္ဌကြီးရယ် ... ကျွန်မက ဆရာကြီးကို ကျော်လုပ်သလို ဖြစ်မှာ စိုးရသေးတော့ ဆရာကြီးလည်း ပြောပြထားပါတယ် ဆရာကြီးက အသက်ကြီးပြီ ဆိုတော့ ကျွန်မတို့ ဆရာမနှစ်ယောက်ကိုပဲ လွှဲထားတာပါ ... ကျောင်းကလေး လှပသာယာတော့ ရွာလည်း ဂုဏ်ရှိတာပေါ့ ... ဦးကံရရော ဦးမှတ်ကြီးရောပါ ... ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင် ... လုပ်စရာတွေတော့ ရှိပါတယ်"

ဦးကံရနှင့် ဦးမှတ်ကြီး ဆိုသူတွေက စကားမပြောကြဘဲ ပြုံးရုံပြုံးနေကြသည်။

"ကျောင်းက ရန်ပုံငွေရယ်လို့ လည်း မရှိတော့ လိုအပ်တာ ... "

"ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ ... ကျုပ်တို့ ရွာ ဆရာမအသစ် ရောက်လာမှတော့ လုပ်ပေးရမှာ ပေါ့ ... လိုတာ ရွာက နှိုက်ရမှာ ပဲ ... "

မပုန်းရည်ကတော့ ဦးပန်းဆီကို သဘောကျနေမိသည်။ သူပြောလိုက်လျှင် မပုန်းရည် ရယ်ချင်သည်။ အခုလည်း လိုတာ ရွာက နှိုက်ရမှာပေါ့တဲ့။ ရွာကို ပိုက်ဆံ ခွဲရမှာ ကို ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်။ ဝါးရှိသူ ဝါး၊ တိုင်ရှိသူက တိုင်၊ သံရှိသူကသံ စသည် ဖြင့် ပိုလျှံသည့်အိမ်က အလှူခံရမှာ ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ဦးပန်းဆီက မပုန်းရည် နေထိုင်သော အိမ်အပေါ်ထပ်ကို လိုက်ကြည့်သည်။ ဘာလိုနေသလဲ ကြည့်ခြင်း ဖြစ်၏။

"ကိုင်း ... မနက်ဖြန်သန်ဘက် သည် လူနှစ်ယောက် ကျောင်းကို လာလိမ့်မယ် ... ကြည့်သာ ခိုင်းရော့ ... ကျွန်တော်ပြန်မယ် ... လှရီ ... ငါ့သမီး ဆရာမကို ထမင်းကျွေးပြီးမှ ပြန်ခဲ့ ... "

ဦးပန်းဆီတို့ ပြန်တော့ မပုန်းရည်က လှေကားအောက်ဆင်းကာ ဝိုင်းဝအထိ လိုက်ပို့သည်။ အိမ်ပေါ်တုန်းက စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောခဲ့သော ဦးကံရက မြေကို နင်းမိတော့မှ မပုန်းရည်ကို စကား ပြောတော့

သည်။

"ကျုပ်သားက ကျောင်းတက်ရတာ ပျော်လို့ တဲ့ ဆရာမကို ကျုပ်က တောင် သင်ပေးရတယ် ပြောနေလို့ ... မင်းကွာ ငရဲငအုံ ကြီးနေပါ့မယ် ပြောရတယ် ... ဒီကောင်က ကျောင်းမတက်ချင်ဘူး"

"ဦးကံရသားက ဘယ်သူလဲ ..."

"ဖိုးလမင်း ..."

"ဪ ... ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မက ငှက်တွေအကြောင်း ဖိုးလမင်းကို မေးရတာ ... ပြောတတ်လိုက်တာရှင် ..."

"သည် ကောင်က ငှက်သိပ်ပစ်တာ တစ်ချက်တစ်ကောင် ဆိုတဲ့ ကောင် ... ညနေကတော့ သူ့လေးခွကို နှစ်ခြမ်းခွဲပစ်လိုက်ပြီ ... ကျုပ်တို့ တစ်သက်လုံး ဆုံးမခဲ့တာ ရပေါင်ဗျာ ... ဆရာမပြောမှ ရတော့တယ်"

အလို...။ ဖိုးလမင်းက လေးခွကို ဓားနှင့် ခုတ်ပစ်လိုက်ပြီတဲ့ လား။ နတ်ရေကန်ရွာက ငှက်တွေအတွက်တော့ သတင်းကောင်းပေါ့။ မပုန်းရည် ဝမ်းသာမိရသည်။ တပည့်ကလေး တစ်ယောက် လိမ္မာပြီ ဆိုသည့် စကားသည် ဆရာမတစ်ယောက်အဖို့ တော့ အခြား ဘာနှင့်မှ မလဲနိုင်သည့် ပီတိပင် မဟုတ်လား။ မပုန်းရည် မျက်ရည်ပင် လည်မိရသည်။

"မနက်ဖြန် ကျောင်းကို လေးခွနှစ်ခြမ်းကွဲ ယူခဲ့ပါလို့ ပြောလိုက်ပါဦး ... ဦးကံရရယ် ... ကျွန်မ ကြည့်ချင်လို့ ..."

လေးခွနှစ်ခြမ်းကွဲကို ကြည့်ချင်သည် ဆိုတာကိုတော့ ဦးကံရ နားလည်ပုံမပေါ့။ မပုန်းရည်ကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်ရာက ဦးပန်းဆီနောက် ပါသွားလေသည်။ မပုန်းရည် အိမ်ပေါ် တက်လာခဲ့သည်။ မမလေးတို့ တော့ ရောက်မလာသေး။ မမလေးနှင့် လှလှရီတို့ ထမင်းကိစ္စ

ညှိနှိုင်းထားကြပုံပေါ်သည်။ လှလှရီက မပုန်းရည်တက်လာတော့မှ ချိုင့်ထဲက ထမင်းကို ပန်းကန်ထဲ ပြောင်းရှူးသည်။

"လှလှရီ စားခဲ့လား ... ဆရာမနဲ့ အတူတူစားပါလား ..."

"စားခဲ့ပြီ ဆရာမ ... မမလေးတို့ ကိုလည်း ကျွန်မတို့ ထမင်းပို့မယ် ပြောထားတာ ..."

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လှလှရီရယ် ..."

ဟင်းတွေက ကောင်းလှပါသည်။ ငါးစင်ရိုင်းချက်၊ ပဲကြီးနှပ်၊ ဘဲဥနှင့် ဆူးပုပ်ရွက်ကြော်၊ ငါးပိကြော်။ မပုန်းရည် ထမင်းစားပြီးတော့ လှလှရီက ပန်းကန်သိမ်း၊ ချိုင့်ဆင့်လုပ်ရင်း အပေါ်ထပ်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။ မပုန်းရည်က ဆပ်ပြာနှင့် လက်ဆေးချင်သဖြင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ယူကာ အောက်ထပ် စဉ့်အိုးဆီ ဆင်းလာခဲ့သည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ရေချိုးခြံ ထရံကြားမှာ ဖွင့်လျက်သား ညှပ်ထားလိုက်ပြီး လက်ဆေးဖို့ ပြင်သည်။ စဉ့်အိုး နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ ...။

ကြာပန်းတစ်စည်း ...။

ကြာခရမ်းဆိုတာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အရောင်က ခပ်ဆန်းဆန်း။ နေ့ခင်း အလင်းရောင်မှာ ဘယ်လောက်များ လှ လိုက်လေမလဲ။ မပုန်းရည် လက်ကို ကမန်းကတန်း ဆေးကာ ကြာပန်းစည်းကို တစ်ဖက်က ပွေ့ခဲ့ရင်း တက်လာခဲ့သည်။ လှလှရီကို ကြာပန်းစည်းပြတော့ အံ့သြနေသည်။

"စဉ့်အိုးနှုတ်ခမ်းပေါ်က တွေ့တာ လှလှရီ ... ဘယ်သူထားသွားမှန်းလဲ မသိဘူး ... ညနေက မျက်နှာသစ်တုန်းက မရှိဘူးရယ် ..."

"ကျွန်မလည်း အဲဒါ စဉ်းစားနေတာ ဆရာမ ... ပန်းတွေက လန်းတုန်းလေ ... နတ်ရေကန်ကြီးထဲက ကြာတွေရှိပေမယ့် သည် အချိန်ကြီး

ကြာခရမ်းပွင့်တွေချည်း ရအောင် ခူးဖို့ က ခက်တယ် ... ဘယ်သူများ လာထားသွားတာပါလိမ့်တော် ..."

လှလှရီက မမလေးတို့ လာသည် အထိ စောင့်ပေးနေခဲ့သည်။ ။ မမလေးနှင့် ကြာဖြူတို့ တက်လာမှ လှလှရီ ပြန်ရှာပါ၏။ ကိုယ့်ရွာနှင့် ကိုယ့်လမ်းဆိုတော့ အမှောင်ထဲ ရဲရဲကြီး တိုးဝင် ပျောက်ကွယ် သွားလေသည်။ ။ မမလေးနှင့် ကြာဖြူတို့ ကလည်း သည် ကြာပန်းစည်း ထားသွားသည့် လက်သည် ကို မသိပါဟု ဆိုကြပါ၏။ ဒါဆို ညအမှောင်မှာ သည် အိမ်ဝင်းထဲအထိ ဝင်ပြီး ဘယ်သူများ ထားသွားတာပါလိမ့်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြာခရမ်း တစ်စည်းကတော့ အိမ်ပေါ်ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား။

မပုန်းရည် ရင်မောမိရုံမှ တစ်ပါး အခြားမရှိပြီ။
